EX-LIBRIS

Rimur

af

Hrolfe Konungi Kraka,

erú Ellefu fyrstu kvednar

af

Sira **Eiriki Hallssyni,**

eñ hinar Atta

af

Þorvalldi Rognvallssyni.

Prentadar í Hrappsey
í því nýa Konúngl. privilegerada Bók-
prýckerie, af G. Olafssyne 1777.

Iſta Riima.

Sudra Bát vid góma gaung, geimir mála ſkordann, Þorra dægur þikia laung, þegar hann blæs á Nordann.

Er þvi ſkáſt úr Eddu hier, eina Bøgu ad lána, merkiteiknum medann ver, Mána Gramur ad hlána.

Þad eru upptøk Þundar valz, þeim á ſtofn eg beiti, Danmørk ſtyrdi fleiger falz, finn eg hannz eige heite.

Atte Sióli Arfa tvo, egta mednr ſlióde, Halfdan elldri heitir ſo, hinn er nefndur Frodi.

Halfdan giordiſt hægur og ør, hlaut ſá Dana Ríke, Frodi þotti fær vid dør, fæſtum þó hann líke.

Grimmann hug til Halfdans bar, hladinn øfund leidre, ad ſó metinn íllur var, alltíd minne heidre.

Halfdan unne Drottníng dyr, Dóttir áttu væna, Signí heiter Svanneſi hyr, ſída og menta kiæna.

Seliu auds feck **Sævar** Jall,
Sióla vinur mesti, roskur miog á randa
spiall, Riddare Kóngs hinn besti.
Syni tvo á Sióle og Sprund,
sveina eg þessa nefne, **Hroar** var so
hægur í lund, enn **Helgi** rubbungs efne.
Sá hiet **Reigiñ** sverda Bor, sem
þá fostra skylldi, elskadi þá sem eigid
fior, og allt til sóma villde.
I hristar bande hárs sat mey, **Half-**
dans bygdum nærre, var sú kollud
Wiisilsey, vaxinn blómgvan skiærre.
Vinur Kóngs sá **Wiisill** hiet,
vaktadi ægers plotu, brádur ad leggia
bragda net, **Buslu Runa Gotu.**
Heima sat med hefd og prís, **Half-**
dan sá lidadur, enn **Frodi** hers med
flock uppris, falskur og hardsvíradur.
Og tilstillti á einne nótt, elldz med
qveckiu vende, heliar verkid harla liótt,
Halfdan inne brendi.
Panninn landed þvínga kann, þiónk-
an sier ad veita, kugar fólk so kallast
vann, Kóngur Dana sveita.
Reiginn sier ad Ræsers Born,
riett i náme standa, fiors þeim hyggst
ad

ad veita vørn, Vísir móte landa.

Víkur strax ad Wísilsey, og vandrædunum lysti, bliknar kall i beslu þey, enn báda sveina hyste.

Jardhús diúpt þeim brædrum bió, brogdugur i skógie, liet þá heita hopp og Hó, halurinn ráda nogie.

Marga átte hiord og hiellt, hunda med því nafne, ei var dád úr sveinum svellt, sagt er báder dafni.

Savar Jall á sínum gard, situr eigna ríkur, ílla Reiginn unnenn vard, eige úr lande strykur.

Báder tóku af Froda frid, festu Kónge eida, þó þeir hefde á vopna vid, vesta hatur og leida.

Allt þad lagde hann under sig, Einvalldz Dana Riki, atferd Sióla ómannlig, ongvum trúi eg lfki.

Sist var Froda sinnid hægt, syni Halfdans báda, hann vill færa i hel ovægt, Hari ef mætte ráda.

Baud til vollds og vingan sín, ad vesta þá heiftar meine, enn hótade dauda og hardre pín, hvorium sem þeim leyni.

Frodi niósnar fiall og bygd, fiorur skip og meinge, sídann kallar settur stigd, svortu listar dreinge.

Sogdu þetta galldra grey, gofugum Stýrir sveita, viela kall er i Wísils ey, være þar fint ad leita.

Ræsir tier med reide spiall, refsing skal honum giallda, so alldrei þori sá arma kall, Ódlings Born ad hallda.

Farid strax og færid mier fákunnande dreinge, leitid vel enn veri þier, valla i burtu leinge.

40 fóru af stad, fullir kapps og rúna, hvad mun **Wiifill** hafast ad, heim i kotinu núna.

Ardeygiss hann uppe stód, inner til vid sveina, níddings rikte um niorva jód, nóg hefur skrollt um eyna.

Skundid út á skóg i dag, skíle fauska æta, kall skal einn med kymid plag, komendunum mæta.

Hlóddu þeir enn hinir ótt, hleiftu skut ad lande, kallinn heilsar Doglings drótt, med dás og handabande.

Hvert er ydar erinde ut, i eyuna **Wiifill** sagdi, fyrdar leisa fretta hnut, simir ad niósnar bragdi.

Kiúfir

Liúfir vinir leiti þier, lauſt ſkal allt i ranne, eige er ſlikt ad atla mier, aumum ſtafkalls manne.

So búnir þeir ſettu á leid, ſogdu Kóngi af lietta, Odlíng grimmum illa ſveid, erindisſleiſid þetta.

Forreidur þá Fylkir tier, farid og leitid betur, óviliugur Odlíngs her, i eyuna reiſu ſetur.

Vífill ſá fyrir ſveinum ráð, ſiktadi nioſnar ferdir, eige feingu utann háð, einſkiſs penings verdir.

Frodi ſeigir fáe ſkaũ, flærdar kallinn leide, eg ſkal fara um upſa daũ, i þá ſveina veidi.

Vífill þetta veit og qvad, verid i ſkógar runnum, Víſir kiemur vlſt hier ad, vid ſkulum hoggvaſt munnum.

Ef eg kalla Hopp og Hó, hlaupeb i álfa grundu, þar ſem yckur bæle bió, brædur ráde undu.

Kallinn rak úr fiorunne fe, enn Fylkir dró ad landi, ſo liet hann ſem ſæe ecke, Sióla á eyia bande.

Gramur baud ad gripa ſtrax, glámſkignugann druſſa, kvad ſier fund-

id lucku lags, ad leita á tofra þussa.

Ovidbúenn er hann sliett, ofs med kínge ad blinda, Hilmirs sveinar hlaupa liett, og honum loftkott vinda.

Hámm skræk úr hálse dró, hunda flockur argur, komid hingad Hopp og Hó, hiordina rífur vargur.

Vissu Sveinar vilia kalls, viku ad Jardhuss muna, **Vífill** dróst fyrir Hilmir Hialls, hvor skal meira kuña.

Hvad kallar þú Hopp og Hó, huecker spurdi fridar, hundar minir heita só, **Herra med leifi Ydar.**

Verdur mier sem von er á, vit hefur ellinn þvingad, alldrei fyrre eg Ydur sá, hvort eru þier komner hingad.

Hvort er Ydar erindid ort, edla Gramur hinn riki, allt eg villdi gieta giort, só gódum Kóngi liki.

Ef þier erud i efterleit, úngum **Halfdans** Sonum, ef ad Skollinn af þeim veit, eru þeir þá hiá honum.

Vyrdist Ydur eg vera sá, vináttu Ydar hafne, Herra Kóngur heimsku þá, hafe þier eige af nafne.

Enn

Enn ef trúid eige mier, eda meining skilied, liúfe Herra leiti þier, lágt og hátt sem vilied.

Budlúng svarar og bistist vid, brinadur hreifdi stáli, þú hefur brunann bragda sid, bæde i svip og máli.

Maklegt være mæker sá, minne stór i hende, haus þinn tæke herdum frá, enn haminn elldur brendi.

Vífill einginn hræddist hót, hlæandi niam seigia, gángi mier þad mest á mót, mogrum kalle ad deyia.

Vaxa mun þier fe og frægd, ef fargar mier úr veige, som mun **Froda** hugar hægd, hier þó **Vífill** deye.

Stillir Dana stodvast þá, stingur sverdi í skeidir, kvedium sídann kastast á, Kóngur fór heimleidir.

Vífill sette sveina i land, svortum kuflum búna, sendi þá á **Sævars** hand, signum undir rúna.

Hamur skulud og **Hrani** þid, heita dular nafni, lokfins fácd lucku mid, lifs ef fleyrid stafne.

Vaskur **Hroar** vetra 12, var enn **Helgi** 10, ad asle færir giedz um gólf, giædder skape fríu. A 5 Svein-

Sveinar komu á Sævars gard, sogdu engvar fretter, eda neinnm ad veigi vard, vid þá leitast efter.

Lidnre viku látast þeir, leingre dvalar bidia, eige þekti fífu freyr, fróma Halfdans nidia.

Hann qvadst eige hús og mat, halldum tveimur banna, hvorugur sitt um heitid gat, vid Herra Jall edur Svanna.

Giort var ad þeim dár og druſl, duldiſt locka reitur, sogdu undir svortum kuſl, svardar í lajdi geitur.

Dæler þótte drósum lítt, dofnudu vonum betur, þar er vist og braude bítt, Brædrum þriá um vetur.

Lyſt mier ecke ad leingia meir, liooda ſtarſid þetta, armur detti Arnar leir, ofann í þagnar kletta.

2ur Riima.

Enn skal róa á sónar sió, sudra liettre ára kló, mønduls feriu í mineſs skut, ef mætte dragaſt einn í hlut.

Fiell

Fiell þar audur Frosta leir,
sem feingid hofdu Brædur tveir, umsátur í offoknum, audnann þiente saklausum.

Hægdist eige Froda frekt, falske Viifill hafde hann blekt, á Sævar Jalle svartann grun, Sióle grimmur hafa mun.

Þriú so lidu Þeingil ár, þetta mein i huganum stár, illum godum ólikt kann, inde ad veita samvitskann.

Frodi stofnar frábært hof, feigdar þo honum yrde kóf, flestum baud hann lídum landz, limska bió undir meining hannz.

Recka hugde ransokun, og riett ferdiss ad stefna grun, Sævare bídur Sióle landz, Signiu líka Konu hannz.

Þvi hann hugde Halfdans born, hiá þeim finna stirk og vorn, so þar feinge ef siest ei friáls, Sævar rauda feste um háls.

Vísir kallar volvur senn, vestu líka toframeñ, seidkonur og dverga drótt, dult hann for med svikinn hlódt.

Sævar

Sævar bióst og Signi med,
selskaps fiolda hafa ried, hardsnúid og
herlegt lid, því hvorutveggiu bióst hann
vid.

Kusla Sveinar qvádust fá, Kóng-
sens príde villdu siá, Sævar bert ad
sagdi pad, selskaps skoñ er slíkum ad.

Hióneinn bæde og hoffolk Jallz,
heimann ridu dirum stalls, eftirsetann
ó róast, Odlings Sonum bádum fast.

Hamur sá ed Helgi var, hleip-
ur uppá giarda mar, sloka trippi for-
liótt eitt, fyr alldreigi i reidum preitt.

Fanginu snere tortu til, tala fæst
eg um pad vil; eins feck Hræni und-
er sett, andlitid nema horfdi riett.

Verid verda skeidinn skock, skrim-
slinn stucku lodin og block, rommudu
alldrei rietta slód, rófann hátt i vedrid
stód.

Sækia fraṁ i selskap Jalls, svei-
ar hann bádum lángt til siallz, alltjafnt
voru pó utanu vid, ongvann hofdu
trippinn frid.

Lítid príddu holldar hóp, hlátur
jókst par meir enn óp, eitt sem Ham

ad

ad Hratta bar, og hottenn rak af
locka mar.

Signí Brædur þeckti þá, þorns
rann linda tár um brá, Sævar spurdi
sæmelig, sætann mín hvad stúrir þig.

Menskord urdu ad munne lióð,
mín Skiolldúnga Ættinn góð, laukum
hladinn lundur var, laufinn ein nú
blakta þar.

Brædur minu berum á, beisla
dra hrigg eg sá, enn Sævars lid
er sodlum í, sorg er mier og stríd ad
því.

Sævar had hún hefde hliótt,
hiólid lucku-velltur fliótt, fram kom
Jall ad Froda holl, Fylkirs stræte
prídd voru oll.

Dana velldiss meingid mest, med-
alfólk og þiódinn flest, þar var komin
ad þiggia plag, Þeingils uppá Herra-
dag;

Sidugt fólk er sett i beck, súra
og eta margur fiek, nú skal seigia Fro-
da frá, og fólke þvi sem átte ad srá.

Tofra noru sem Hleidur hier,
henne smída Kongur lier, þvarta bol og

sel-

ſeidiſs hiall, ſú ſkal leſa fretta ſpiall.

Atte ad heita grllaun greind, í glóſun Soroaſtris reind, óvætturiñ tók nú til, ad tempra hid meſta galdra ſpil.

Vísir þótte vænkaſt um, og veitir ákaft gieſtunum, Hamur ſkautſt og Hrani inn, hallar á gólf med búníng ſinn.

Settuſt nidur ſenn vid dyr, ſlík var þeirra hegdan kyr, ſkicka ſier ſem ſkiftingar; ſkoll og hlátur ad þeim var.

Annad ſlæged inn um ſal, ei þó brúka ſkrum nie hial, nóg þó kunna narraſpil, og neyttu þeſſ herrafólke í vil.

Bar þá ad ſem Signi ſat, ſvarade frú ſem hliódaſt gat, vikid hiedann vareſt fár, veikur er þroſki enn og ſmár.

Gáfu ei Sveinar gaum ad því, og gicka ſig um dryckiu bý, Frodi marga ſkeinkia ſkál, ſkipar hliódr enn hæckar mál.

Þegnar gódir þad er mier, þæguſt æra ef veiti þier, heidre vorum hætt i vil,

i vil, Halfdans Sona ad seigia til.

Ef sá dylur af þeim veit, eg hefe bundid stodugt heit, heingdur skal á hædsta tre, huxid um hvad mune skie.

Allt skal verda uppvíst senn, ádur enn skilium gódir menn, endilegann eg hefe grun, einhvor raudu snikta mun.

Hleipur þá úr sæte senn, á seidkonuna kallar enn, vel mun falla fostra gód, því fagra áttu spádóms glód.

Merkelegt og margt ad siá, muntu nú því fardu ad spá, hvar eru Synir Halfdanar, haudri á eda diúpum mar?

Kiafti geispar Phitons sliód, fette sig og mællti lióð, tveir hier gánge traudir um, trúi eg þeirra hvorugum.

Ódlíng svarar inntu mier, eru þad þá Sveinarner, eda hinir þeir sem halda þá, heilla Konann vertu ad spa.

Raular þeigi raddar mió, reckar hietu Hopp og Hó, þá þú stirdir Filkir sley, fordum tíd i Vísilsey.

Signí fram úr sæte gieck, svofners bol af sálka beck, greip og kast-

ar

ar golldru á, gladdest hún vid seudning þá.

Signi veik úr hollu hradt, hin þá fyrer ofann batt, hvimar **Frodi** hátt og tier, **hvorninn stendur nv i þier.**

Saurlifra nam svara þá, seidvilla er komunn á, skammarlega er meingud ment, mig hefur alldrei soddan hendt.

Gramur tier þú gabbar mig, griñlega skal qvelia þig, fyrst hinn skárra kost ei kís, kannskie úlfur stidie grís.

Þad skulu jafna griñleg giolld, gladir dreckum fyrst i qvolld, frændur munu forda sier, enn fretta von á morgun er.

Því er **Signi** fæte úr? sagt var þá ad ristill trúr, hefdi feingid hofud eim, og hlotid lietta qvilla þeim.

Sævar bidur Silkehrund, ad sitia enn um litla stund, ef Milldung þetta merkia kann, mátalaust þá springur hann.

Eigi ad verda audid lífs, ágiætlegu Brædrum vífs, þá mun happa heitinu

heitinn stund, hlýrum koma fróma sprund.

Signi gledst vid **Sævars** spá, enn Sioli geingur kiellíng frá, veitte torvelldt vondre nú, vísu eina gaular sú.

Sie jeg giorla sitia hvar, synir bádir **Halfdanar**, peir munu hafa **Fróda** fier, fyr enn veitslu lokid er.

Ótullt lýst mier augna far, í peim Sonum **Halfdanar**, drott mun alldrei dreinge siá, diarfari enn Brædur há.

Vid há vísu hlupu úr holl **Halfdans** Synir fram á voll, pad rádlagdi hringa hlock, hlýrum pegar af palli stock.

Reiginn kiende Brædur brátt, há brunudu ut af hallar gátt, og i humott efter fór, eigi mun sá ráda sliór.

Öll hann slokti ádur liós, eru i Beckjum madur og drós, pví flestir sveinum villdu vel, varast so ad mætte hel.

Frodi mællte í forse ær, furdu ganga peir ofs nær, hier mun margur hiálpa til, harma vorra ad æsa spil.

Reiginn bar á recka vin, sem recknar eigi vine sín, hvor so út af hall-

ast þó, helldur gladir af staupa sió.

Reiginn hliõp úr hollu senn, hitta villdi slotta menn, madur um nætur midrar skeid, mikill vexti ad þeim reid.

Svipast hann á somu braut, seigia hvorugur odrum hlaut, fostre sinn nú þecktu þar, þá tier Hilgi vid Hroar.

Fóstre ockar fisir á, fullvel skil eg meining þá, ad vid hefnda orvum dád, enn eidur hannz bannar mumleg rád.

Hroar qvad þad hættu spil, hinn qvadst. munde reina til, báder gá til Borgar heim, brunar Reiginn undann þeim.

Lofdúngs undir láfa gard, lítilsháttar dvolinn vard, laufgadur hvar lundur stód, lágt so mællte heitian fród.

Villda eg giora hefndar hót, Hilmirs Dana sandskap mót, skillda eg britia og brenna þig, biarkar systir qveikelig.

Varpar nidur og veik sier frá, vidar trolli er hiellt hann á, ordalaust gieck inn i holl, audskilinn var meining snioll.

Helgi setti hausagrand, hárt á fagurt epla land, dró so heim ad borgar

ar bý, blossann qveikte strax í því.

Vid hallar dýr í hlífum stód, hraust og ákof **Sævars** þiód, sæmdar madur sagde hátt, Sonum **Halfdans** lienum mátt.

Kindum **Froda** hætt og heitt, hefur hann þanninn ádur breitt, **Reiginn** út þá rímde úr holl, og reckar hans á grænann voll.

Frodi Kóngur vaknar vid, vondann draum og kallar lid, settist upp og sagde frá, sárann blies vid vitran þá.

Sagt var mínum sinnn geim, Sióli þú ert kominn heim, hugurinn spurde huldu spá, **til heliar sagde Andinn þa.**

Í því **Reiginn** hleipur hast, hallar til og qvedur á fast, sier fyrir munne liúflings liód, leinge á barka nótum stód.

Regn er úte á roduls mar, reckar fóru **Halfdanar**, ærid snæfir andskotar, Odlings seige það Riddarar.

Ræser mællti **Reigiñs** tal, reikne þier sem Barnahial, enn mier heirist óma far, ordablóm til varnadar.

Slægur er hann og slíngur nóg,
slottugur ordte bana róg, hleipur Frodi
á hallar dyr, hátt ad elldz formanne
spyr.

Honum giefa holldar svar, Halfdans Synir og Riddarar, Ydur kinda heitann hyr, hinum sem þú giordir fyr.

Odlíng hlióp i undergáng, atladi varast blossa þáng, Reiginn stód þar ríett sem troll, ráfade Kóngur inn i holl.

Bálid heitt med sulltar sid, svalg upp Kóng og allt hannz lid, Brædur tóku ríkiss rád, ruunum sverda launa dád.

Felli eg þanninn Froda þatt, fromu meingi verdi kautt, sudra seria stíst ber mind, soonar naudi eg ecki lind.

3dia Riima.

Hier skal erfi hárs i þridia sinni, bióda þeim sem Bøgurnar, betra þikia enn eigi par.

Froda þatt eg felldi mauls úr hleinum, enn af Helga róms vid rif,

rif, ræda verdur þetta skrif.

Brædur þeir sem brendu **Froda** inne, forn so med frænda rog, siek hañ **Hroar** lausa plog.

Hiellt til Einglandz hiet sá Kóngur **Nordri** Dottur átte ad Sogumar sogn, Seliann audz var kollud **Ogn.**

Vingast **Hroar** vid þann Kong og átte, digdum prýdda Dottur hannz, Dogling vard **Nordhymbra** landz.

Helga Kóngi hlotnadist Dana Riki, því hann meira madur var, metinn á allar listernar.

Og því hann var ástsæll madur i lande, þotte ei gott ad glettast vid, giæfudriúga stórmennid.

Því leidt er mier þar til máls ad taka, Saxlandz stóra Riki ried, Riddara Frú med Herra gied.

Oluf hiet enn eigi kann eg hæla, henne nema hraust hún var, hlífum klædd sem Dolíngar.

Veiga norn var væn enn grom í lindi, einginn madur orda má, **Olufu** þeirre ad sofa hiá.

Er þó sagt á ollum Norðurlondum, i þann tíma umfram snót, eingin fundist gullhladz rót.

Helgi Kóngur hafgna á gonu skíði, þángad lagde lióta ferd, sem leingi er sídann ógiedz verd.

Sómann vanda Silkinist ad eiga, hiellt hann frægd i hyggiu þey, hvort hún segde já eda ney.

Svart kom því úppá bygder Svanna, seigist atla veitslu vist, vífe hiá ad þiggia fyrst.

Fálidud var fíris vallar selia, sá því eigi sínna rád, enn Sióla ad stika rumann þrád.

Hennar sæte hielldu ad aftne bædi, drucku glod med dreingia val, Drottníngar í liste sal.

Helgi talar hátt vid ríkañ Svanna, dreckum ockar dáda vold, drósemm Brullup nú i kvolld.

Eina sæng hann ætlar med henne byggia, vænleg ansar Vella Bil, vertu ei so fliótur til.

Skillda eg nockrum skióma bendir unna, Ydur kvædi eg Amors vess, ærlega ef leitid þess.

Henn-

Hennar svorum Helgi giegnde illa, kiored sagde hann kaup i tie, kiæru fyrir drambseme.

Skinde brullup skulum vid giora i qvollde, sidann vid þig seigia lauſt, svívirding af óhuga hlautſt.

Þú munt Helgi þikiaſt ráda vilia, villda eg fleire Vísid tier, Vinir mínir stædi hier.

Þó sier eigi þessum koste ad hafna, endir betur enn ordar þú, ákaflega hún veiter nú.

Oframsyn sem eckert vinna bære, Helgi legſt á hægann bed, i hvílu er stiginn Oluf tied.

Stúlkur gódar stoku nemid mína, Stillir ecke starfa kann, staupenn hafa rætad hann.

Olufu þad ongvu midur lyndti, Sióla á hofud svefna þorn, sette rádug veiga norn.

Hvíla þannenn hiónaleisinn bæde, allt so geingur fólkid frá, á fætur stígur Dróttníng þá.

Skiære tók og skar hans hofudlocka, þar i stadinn bar hún bik, bansett var þad hefndar strik.

Húdfat tók og Helga því unnsafde, liet þann bera girndar grip, Gullhlads Tródann á sitt skip.

So til stillti sofande Helga meinge, Svannenn lætur seigia ord, Sióla komenn skips á bord.

Itar vakna ole og svefni mædder, draga upp segl og dika frí, Dogling hyggia svefne í.

Enn sem þótte úr fraṁ tíma gánga, Kóngenn vekia fólkid fer, og finnur allt hvar komid er.

Húdfatid i hvílu lyftíng stendur, leysa og draga líségull, Lofdúngs burt úr heirnar ull.

Herblásturinn hvellur gieck á lande, drótt hertíud drífur ad, Drottníng underbió so þad.

Helgi sier ad hefnda er skást ad fresta, siglir heim med skoṁ og skiemd, enn skilur efter dreiss og fremd.

Oluf Drottníng einginn kann sier læta, sídan þetta sigurverk, Svanninn hefur vardhollð sterk.

Þessu næst er þar til máls ad inna, Helgi Gramur á hrannar jór, helldur leynt til Saxlands fór.

Gieck

Gieck af borde giorde ráð vid dreinge, þier skulud bída þridiu sól, vid þetta hafnar leyni ból.

Tvær þá kistur tók af Jotna mále, fullar upp því fed var nog, og for med þær i leyneskog.

Húsgángs spiarer hafde ytstar klæda, geimir fed enn gleimir sorg, gieck ad Jomfrúr hofudborg.

Þræl fann einn og þessir skiftast ordum, þíed sagdist þióna frú, enn þína kynning seigdu nú.

Hann qvadst vera húsgángs madur i lande, þad er vel ad þú ert þræll, þá er nærre um Bródir sæll.

Flís er mier þó fallinn stór til handa, úti í skógie ockur fiær, af óturs giallde kistur tvær.

Þann mun Drottníng þikiast fesiód eiga, kanskie þeinker kalls þad hier, komdu jeg skal sína þier.

Þrællinn fór og þetta satt nam reina, Helgi qvad sig hafa líst, hvornenn sem um kaupid sníst.

Er hún Drottníng Ydar fegiorn Qviña, hañ qvad alldrei Añál í, ófsogunum sagt af því.

Atlar þú hún arka fáest hingad, einsomul so einginn sie, og þú henne filgiande.

Flest mun hún til fiárens seiger hann vinna, ef so bruggast eingen veit, utann jeg og þræla sveit.

Hring af gulle Helgi skeinkti þræli, kvikur vard og hleypur heim, hermer Snót af ferdum þeim.

Allt fór þetta eins og Helgi vilddi, midt um nætur midrar skeid, Menþoll kom þar Helgi beid.

Hraustur tók þá horska Frú med vallde, ongva tiáde ad bioda bót, Brúdar sæng var stird og liót.

Fór til skips og flutti med sier Svanna, hiellt vid Drottning háska stund, enn heim skilade i vesta mund.

Villde hún þó ad Víser til sín giorde, erlegt Brúdkaup ádur en það, illvirke hann hefdist ad.

Dramb og ágyrnd diofuls eitrid forna, bió so flísinn bádum þeim, bleikt hefur máskie fleiri i heim.

Helgi efter háska mok vid Svaña, stórfeingur i hernad hiellt, hefur margann kaskann fellt.

Hefdi

Hefdi hann eige hendt. Þad giæfuleysi, sagdre slíta farid ferd, forpríss være Hetiann verd.

Aftur víkium óma þángad feriu, **Oluf** kom til hallar heim, heiftug næsta Kóngi þeim.

A sínum tíma Svannenn meybarn fædde, enn þad skiede allt á laun, því ærna bar i skápe raun.

Irsu liet hún Ódlings Dótter heita, hunds þad Titill hennar var, **Helga** til svívirdingar.

Kall so liet og Kiellíng mey sier eigna, **Irsa** var þó eige liót, allfallega komed á fót.

Húsbóndans so hiord i skógie geimde, þar til ára 13. var, þadann snír nú Austra far.

Eitt sinn **Helgi** orlogs reisu giorde, siafar dýr vid Saxa grund, sette i hafner nockra stund.

Kuste búenn kannar land til fregna, **Helgi** sier hvar hofn og mær, á hagann gánga skógie nær.

Þóttest hafa Þorna Lundur fegre, eige sied á æfe sín, ættar spurde Menia Lín.

Hún

Hún qvadst Irsa heita Kotmanns Dotter, óprælsleg eru augunn þín, ansar Helgi Stúlkann mín.

Ástar kiende il i villtu brióste, vel qvad samann Fylkir fer, Forumadur og Kallsdótter.

Ertla eg þig ad ekta sagdi Helgi Irsa taldest undann því, ei vard Snot ad helldur frí.

Gieck á skip med Gullhladz Ey i fánge, dró so sley ad Dannmork heim, drosenn þrýddist flædar eim.

Brúdkaup hiellt til Blæu Orma Jardar, untust dátt enn ástar band, óvitande teingdu grand.

Illa líkar Olufu hvarfid Svaña, huxar þó i huga rosn, Helga ad giora sorg og skosn.

Blandid þuñdar birdi goodir vinir, heilir sælir hvíli þier, hialad mælid sparast mier.

4da Riima.

So skal hefia stiæed stefia stirdrar Sogu, Helgi giptur, Hringsól þægu

þægu, haudri Dana stýrdi frægu.

Hroar var med hefdar þar hiá Hilmir Nordra, gyrntur miog til grana birdar, sem Gilfi átti Dana Hirdar.

Liet því gánga um loftid þánga lægers hesta, af drafnar lodre Danmork gista, Dogling fagnar stýrir hrista.

Gulls á þing þann Helgi hring sem hvor vill eiga, Halfdans barna eim hlýra róga, hnofs var ædsta nodru skóga.

Hroar tier vid Helga mier þañ hringinn góda, gief og skalltu ríke ráda, rínar liós fieck hetiann bráda.

Skioma hlinir skildu vinir skundar Hroar, bussu á um bandid eyar, bárn ad hofnum ránar meyar.

Sogu spiall um Sævar Jall þad seigir rietta, miog harmdaude i molld nam hátta, meste Kappi Danskra átta.

Nidie hanns tók nodru fanns sá nefndest Hrokur, fólsinnadur fodur ólíkur, fimur ad kliúfa skilvings bríkur.

Stals vid riodur mællte modur myntu eiga, Dana velldiss þridiung

þæga

þæga, þinn vann fader **Helga** fræga.

Krefdu þess enn þussa vess þier Þeingill unne, þad er hringur sagde Svanne, sá skiærasste heims i ranne.

Ansadi Svanna arfe sanna eg skal leita, minum ad so módurhluta, med þad gieck á vagninn skuta.

Kóngínn fann og krefur hann so kiende ofstækiss, af þier eg beide þridiúng ríkiss, þess edur besta linna síkiss.

Helgi tier þú hast ad fer enn heirdu frænde, náde eg hættu lífs med lande, lítel von þín af því stande.

Baugur sá er **Hroare** hiá þú hier til mæler, espur þótt ad erendum skilir, ei munu vaxa fræning hilir.

Heim á leid þá hiellt enn sveid i hæru vinde, ad **Nordhymbra** lagde landi, leidur á diúpu hristar bande.

Gladur tók vid **Hroar Hrok** og hiellt sinn Bródur, einhvorn dag þá vænt var vedur, Víser hann til strandar qvedur.

Landi med um laxa bed sier Lofdúng skiemte, **Hrokur** sína hafde slimti, hlutskierding og illa skrimti.

Liósk

Lióst hann qvad er lidum þad i lande Dana, ad eg þridiúng eiga miuna, eda randann siáfar suna.

Heimtir fól þá hoggvards ból er **Helgi** átti, annad vœntir eigi sætti, oss i minum fiár uppdrætti.

Afsogn slaug um brendann haug og brátt nam greina, hef eg þad eitt af haudre Dana, hann skal einginn af oss mana.

Hrokur tier til hægdar mier þaū hringinn síned, sieck hann honum fingra menid, sox þá hlióp i skolla grenid.

Firdar sáu frænings lá sem frændur áttu, **Hrokur** lofar hveite gróttu, i halanum bar þó svika róttu.

Fleigde hring i slóda bing senn fleiprid hœckar, uhta liómans nedrn docka, niote frænde hvorugur ockar.

Sióle qvad og satt var þad i sinne reidur, víslega ertu vondur madur, vaseinn osund slágiediadur.

I hefndar bot liet hoggva fót af **Hroke** illa, hier fyrer gaf sig herkinn valla, heim so ok um ránar palla.

Enn

Enn þá grere aftur sneri eider værdar, Hroars til med fiolda fyrda, fiell þá hetiann mikilsvirda.

Nedru teiga Ögn vill eiga íllur Hirdir, so voru Heidnir ótukt ærder ongvum Christnum sidum lærdir.

Nordra baud i nadda naud enn neytar Svanne, dró sier Níki og Drupners Brunna, Doglings sem hún fyr nam unna.

Fróm og svinn vid fodur sinn nam Frúenn ræda, ei skal Hrokur Ydur deyda, annann veg munu forlog greida.

Jeg skal játa med þeim máta málma runne, frest ad nockurn tíde Svañe, fyr enn kiemur i sæng hiá manne.

Þviad nú er þúngud Frú, af þeim hún átte, Hrokur þessum hluta sætte, Hilde Gullz ei móte þvætte.

Státar mieg ad storkostleg hann stidie giæfa, sierhvört er ad hlióta edur hafa, hrokinn kiemur oft i vafa.

Ögn á leind med erendinn greind so ad því bandar, Helga Konge enn hvad býr under, Hroars bane svídur sprunde.

Helge

Helgi brá ad humra lá med her óvægann, Hrok ried fánga hamingiu feigann, hardann varg þá giorde deigann.

Handarleggi liet hann seggi lurkum melia, stúfenn knes og stopul ilia, stráklega lá þeim vid ad skilia.

Slls um geim hann sendi heim til sinna bigda, einskis fær vard bitir bragda, billtu eftir ádur sagda.

Þackar Ögn enn þussa gegn nam þeingil tæra, Þilia Auds qvadst þúnguð vera, þar næst Svein i heim nam bera.

Agnar hiet þeim luckann liet og lofsæll frame, efter því sem þá var time, þreknastur i sleina stime.

Unda kolf þá ára 12 var álma niótur, fremder bar sem fullágiætur, framde hernad Kappinn mætur.

Hrannar bál sem hvals i ál nam Hrokur senda, aftur sókte beitir branda, bláann ofann i hringinn landa.

Vestra Skeid nú geingur greid til Giæters Dana, kunne vel vid Irsiuna, audgur miog af siáfar funa.

Arfa einn enn sóma Sveinn haug samann áttu, HROLFUR KRAKE hiet med riettu, hvorn í Schola fostur setru.

Mællt það er ad miog brádgier hann mundi vera, hradur snillda listir læra, larmenn fróma hafde kiæra.

Oluf spyr þann audnu byr sem Ódling þiente, hanns velgeingne henne ei lyndti, heiftar stóenn valla grynti.

Siglu orn á sela tiorn úr Saxalande, fraũ hún hratt i vænum vinde, vid so fleyed Danmork binde.

Irsu bad i stefndum stad sig strax ad finna, gefug linde greipar fanna, giorde það og vel tók Svanna.

Oluf fregnar vel hvort vegnar veiga hilde, hún qvadst þar i hædsta vallde, hiá frægasta stála balldri.

Olufu mót nam snidug Snót og Snotur spyria, mína Ætt ef kantu kyria, kiæra Drottníng fardu ad byria.

Vísast er eg veite þier, qvad Vif ad nægia, því þú Helga og mín varst Meyia, móturs ey tok sorg ad beigia.

Upp so qvad úr stigda stad enn stunde næsta, mína ætla eg módur vesta, mig giorande sorgum hlesta.

Galldstu Snót qvad Gullhlads rót mier giorde **Helgi**, skapraun mesta í frillu filge, flædar hanns þegar sat á ylge.

Flióded tier þú far med mier enn forlegg tiggia, vid þig skal eg virdtir leggia, veri gleimdar fyrre dreggiar.

Þetta qvad sier þingsta bad, hinn þíde Svanne, heitt og dátt því **Helga** unne, hún mun qvedia stála runne.

Skapi ill ei **Oluf** vill med **Irsu** gánga, heim ad qvedia hirder hringa, hin fann bíter nodru þínga.

Sinnesś gód hin sorga mód nam Sióla kynna, hvad hún hefde heirt af Svanna, Hirdir mællti greipar fanna.

Moder þín er menia lín ad mínu vite, vesta kona á veralldar stræte, vard honum fátt ad hugar kiæte.

Vill hann þó ad Þorngrund mió ei þadann víke, enn **Irsa** qvadst ei una sliśe, ókvædisś og veralldar glisi.

Sídann skilia enn þarf ei þylia þídu meinge, hvorsu sár var hugar þúnge, sem **Helgi** bar og Svanninn úngi.

Helgi lagdist jakna sagdist Svaña i reckiu, enn pells fór lilia vrýdd i skickiu, praktugre med festar pickiu.

Eftirlæti og sóma sæti sínde spracka, eggsliett vard þá illsku hrucka **Irsu** klappar fyr nam bucka.

Umfraṁ sætur Svanninn mætur Siólum þotti, enginn voga á þó hætti, ad hana fyrir Drottníng ætti.

Hellst því þeinktu **Helga** meintu ef hirrar bidia, uppá sig med stride stedia, enn stela lindi orma bedia.

Leid so tíd um lánga hríd enn lýsir Saga, Svía velldiss fesiód fræga, Fylkirs riede grílann slæga.

Adils hiet enn hanns eg giet ad heidri engvum, grúa átte gulls af púngum, grant lofadur flestum túngum.

Adils bad nú **Irsu** i stad enn ei vill Svanne, **Oluf** fylgde ad illsku menne, og vard já þó naudug renne.

Ei vill spyria hreiter hyria **Helga** ad ráde, því hann þotteſt Ódling

ædre,

ædre, audugre og slægda skiædre.

Hvals um brú hann flutte frú á frónid Svía, Brúdkaup hiellt hid besta ad seigia, Budlúngs Irsa vard húss-freya.

Helgi frette hliódann sette hagar Svanna, mátte ongre menskord unna, mæddi sorginn gledinnar brunna.

Skilst eg þar vid Frosta far a fyrdi liooda, sonar mar þa satur hliida, sæmdernar þar kunna ad prida.

5ta Riima.

Sonar miadar sara draf, seinasta þar felldi eg af, harma sár um hyggiu raf, Helgi Kóngur í lofte svaf.

Hægt var klappad hurdar fiel, Helgi þeinker fære ei vel, fátæk skiepna ef fris i hel, fyrst úr lofte drife jel.

Opnar hurd og innte þá, inn þú gack og háime á, hvíl enn sagde hielu grá, hiá Ydur vil eg reckiu fá.

Lífid mitt þar under er, ef þú varma siniar mier, hvílstu þá hañ Helgi

tier, enn hvorgi komdu vid mig ber.

Fylkir snere fange ad stock, til fóta lagdest totra dock, ábreidu hanns undann rock, Ódling sá med gulann lock.

Helga leist á hadda bil, helldur vel í rænu il, Lofdúng vill þá leita til, ad leika med henne gaman spill.

Vænte jeg seigir veiga lín, vel þú hefur giort til mín, ef þú stillir Amors pín, og eige spillir heidre þín.

Aftran slisa eige sieckst, efter Kóngs þad vilia gieckst, innte Snótinn illa vegst, ad þú slíkt á hendur tekst.

Enn fyrst eg sagde hún friófsom er, Fylkir ordinn nú af þier, nidia minn ad nausti ber, á næsta ári enn vel tilgier.

Annars muntu eflaust siá, æreun missmid hogunum á, ef gleimir þvi sem giore eg tiá, giallda og þínir arfar þá.

Med þad hvarf ad morgne dags, enn Milldíng þessu gleimde strax, Alfkona var orma þaks, eik med gula svardar fax.

Af so lidu árenn þriú, alldrei munde Helgi trú, þá kom aftur bauga brú, barn i fáuge hafde sú.

Horsk

Horsk og grim vid Helga tiest,
honum launa trigda brest, sagde næsta
sinnis blest, sialfum hefur þú giort þier
vest.

Hika eg þó ad hefna á þier, heit-
ir Skulld sú med mier fer, þesse giellds-
ur! því mun ver, þínum nidia trúdu
mier.

Beid þar Skulld enn burt hún
fór, bæde grim og orda stór, þroskast
krackinn þeige miór, þiett og hord i
sinnu kór.

Helgi þrátt i víking var, vid
honum hofdu fæstir þar, siárins nægd
og fremd uppbar, freys um Brúdi og
grænann mar.

Vikur nú til Adils enn, austra
feriu ef hlídg menn, horskur þótti hofd-
íngenn, harla ríkur og fiolsyndenn.

XII Berserke hamada hiellt, sem
hofdu sinne ógiedfellt, i orrahrídum oft
hafa giellt, og utaf morgum qvikum vellt.

Adils hafdi á þeim traust, enn
Irsa Drottníng kala naust, þvi illt og
mikid af þeim hlautst, oft þá qvádu
skofnúngs raust.

Þess er gietid Hilmir hraustur, Helgi setti á æginn flaustur, seglum snere ad Svíþiód austur, siáfar áde á hofnum traustur.

Helga bió i hyggiu lund, hers med skylldi ad sækia Sprund, þad sá Adils hríngs vid hrund, hialade flár í samre stund.

Hvornenn þocknast Hlad Sól þier, Helga Konge ad tokum vier, svinn nam ansa so sem ber, sæmelega þá líkar mier.

Adils gieck til skeida skiótt, Skiolldúng bídur heim med drótt, velkomnir og verid i nótt, verda skal Ydur eige hliódt.

Helgi tók med þockum þad, Þeingill sá ei pretta vad, hundrad manns i háum stad, hann vill sitie veitslu ad.

Adils veitir allt med list, enn Ódlíng fagnar hringa rist, Helga var sem mein sie mist, menia follð þá nálægdist.

Einskis gáde ullur brandz, utann horfa á Drottníng landz, þar var meir enn hálfur hañs, hugur ad plagsid elskandans.

Adils

Adils lietst þad eigi siá, undan bordum gieck hann þá, og sier fyrer Blámenn brá, sem brunudu heim af silldar lá.

Hofdu skálkar hernad i, halldid og lendtu skútum frá, Adils qvad þeim erinde nú, ills þá krafde pokurz þí.

Bídi þier vid brautar skog, Budlúng hefur gist hier nóg, þá vill til skeida vapna róg, vekid enn skrifid Helga i lóg.

Eg skal sækia efter Gram, alldrei só hann komist fram, vekium allir vopna glam, vel fór þetta svika ham.

Eftir rædda rádagierd, Næsir greidde hallar ferd, stór ei skorti staupa mergd, stódu i brióste pretta sverd.

Irsa visse ei áformad, Odlingana sættast bad, ærid falskur Adils qvad, afbragds vel sier lika þad.

Fyrn og undur flædar báls, i frid sætt gaf hann runne stáls, þvi fed sier hugde fullur táls, fram gieck hagur sætta máls.

Drottning bitte Dogling seim, dárleg ást var heit med þeim, dikt i skilnad

nad drucku af reim, dró so fólk á ilia sveim.

Heima Gramur og Hadda Gná, Helga filgde úr gardi þá, aftur sneri Audstord gliá, alldrei Helga leingur sá.

Skommu sídar Skiolldúng fann, skeidum fyr enn náde hann, skolla lid úr skógie raun, skofnúngz eggia hríðin brann.

Haustur tók þoi Helgi mót, hrottann aungvum sparade þriot, heimann þustu fráum fót, fyrdar Adils berande spiót.

Helgi fiell med hundrad manns, heimdallz tanna i skorpum danns, margt drap ádur meider brandz, mikid er sagt af hreysti hannz.

Heim i Danmork flídu fley, enn fluttu Adils Berserks grey, hardre allt af hiedíngs mey, Helga lasta vorn þó ei.

Vída spurdust vígenn somd, og viela Adils sætta bond, illa rættust oll um lond, med æruleyse þóttu fromd.

Irsa

Irsa þessu unir vest, Adils trigdum hafna lietst, kvad hann svikid mannval mest, Menia sollð er unne best.

Berserkium qvadst Bauga Gná, bana ráda þegar hún má, hvor so være hraustur þá, herleg skylldi launinn fá.

Espur móte Adils qvad, alldrei skal þier lídast þad, magns tilræke meinsinnad, eda mæla nockurn ójafnad.

Enn med því ad Sióli sier, svella Irsu skaprauner, edalsteina á hana ber, og allrahanda giersemer.

Sefast Frú vid soddann hót, sier þó á henne þickiu mót, því Adils lund var alltíd liot, og idkadi mesta tofra blót.

Frá honum stefnir frosta skeid, fylgia skal hún þeim á leid Berserkiunum buggu sneid, og borgun fyrer Helga deyd.

I Svía ríki sveitum fiær, sæmilegur var hofdings bær, bió þar madur birda fær, bónda Sveip þann nefnum vær.

Fordum mátte sleina ver, frækin nockud treysta sier, eins honum giordi elli

elli og mier, æsku skeid þá lidid er.

Sveipur átte sonu þriá, Svipdag nefna fyrstann má, Beigalldi sem byrtir frá, bar Hviitserkur vopned þá.

Allir hofdu oflug bein, eigi næsta stird nie sein, hetiu giesinn hiortu hrein, hæfde ad bera mistiltein.

Þegar sem 18 vetra var, værn Svipdagur orku snar, fyrer sinum fodur upp bar, fiste sig til hernadar.

Fadir þad mun framalegt, ad finna Adils þrydann mekt, eigi leingur er mier þeckt, ad una hier sem þræll i sekt.

Hinn so tier ei hlæer mig, hia þeim Kónge ad vita þig, hanns er vingan hættulig, hermenn gilldir nóg um sig.

Ydar þecki eg arfa skap, allt þier vadid ikt sem krap, hafdu ei þetta heimsku slap, Helga Adils sveik og drap.

Ansar hetiann ágiætlig, eigi kiemur þad vid mig, inner kall med ógiedzrig, ei mun tig ad letia þig.

Heirdu

Heirdu mier og hafdu rád, Hilmers trúdu lauſt á nád, vertu ſtilltur vel fæ gád, verdu hendur unntu dád.

Hlíſar ſtiornu og hervapn fieck, honum og ſkildi vel vid reck, hann á ſlinn giarda gieck, gladur og ſtillti reiſu hleck.

Seigir hanns ei ferdum frá, fyr enn hann gietur borg ad ſiá, er um leikvoll olldinn knár, enn Adils gylltum ſtóle á.

Berſerker hiá Bndlúngs hlid, bádu meiginn ſátu á ſeid, lid ófært ad leika vid, enn læſt er borgar umverkid.

Ordlofslauſt þar inn ad gá, einginn mátte og Kóngenn ſiá, enn Svipdagur ſem ſagt er frá, ſundur molar læſing þá.

Reid ſo fyrer rikann Gram, rauſnarlega qvedia nam, Blámenn tóku ad bíta i ham, bláſner upp af ofundar kram.

Eins i ſkape Adils tier, eige er þetta ſídur hier, þikiaſt muntu þorna grer, þiettur ad bióda ſoddann mier.

Herm

Herm þú oss þitt heiti senn, húsinn fodur atgiorfenn, ansar Tiggia ófeilenn, eigi er eg sídur enn þínir menn.

Nisiúng tiáde hann nafn og ætt, nauda Blámenn fá so rædt, gierpelega þú hefur þvætt, þier mun verda slisa hætt.

Hann qvadst alldrei hrædast þær, heliar bickiur eina eda tvær, fárlegt útí fússid slær, flockur greniar hamadur ær.

Ei lietst **Dagur** akta þá, einn ef kiemur i senn ad riá, **Adils** hló og heirde á, hvklast bad til morguns stiá.

Irsa Drottníng ámálgar, ad sá madur vistist þar, Blámaunnum þó valla var, vasklegann um **Svipdag** þar.

Sverudu til vid Silkehrund, sied hofum vier þad alla stund, hyggur þú oss heliar blund, hrottann skulum fella á grund.

Ecke sakar Audgrund tier, **Adils** þó ad sæge hier hvorsu mætir menn eru þier, því mest hanns á Ydur traustid er.

Einn þá svarar aftur á mót, eg skal læcka dramb i Snót, líka drepa þennann þriót, þesse lynda **Adils** hót.

Eptir

Eptir þetta endar skraf, auds um moodur foolkid svaf, mundar Asa mælsku draf, mæla kvørnínn tekur af.

6ta Ríma.

Bífurs aude barn gnod, bodnar þar á stundi næst, blæda átte benia sod, bródir auds þá dansar hæst.

Berserkerner bruna i stríd, bannsettlega ásiáder, Svípdagur med sára gríd, saxar þá og hlífar skier.

Fiorir láu fallner þar, frækinn lofar þiódinn mann, Adils grimmdar edle bar, ólmadist til hefnda hann.

Sagde grimmast feikna fól, fargad hafa koppum sín, líd til qvaddi enn lúdur gól, ad launa Svípdag heliar pín.

Irsa fru i annann stad, útvegade Svípdag lid, þeirra herblástur þúngt vid qvad, þá lá siálfa gárda vid.

Irsa Drottníng stríd, beck stillt, stungnn voru i slídur sverd, enn Svipdeygi

deygi var sinnesś illt, ad sáu ei Blámenn heliar ferd.

Máne þegar í mirkre skein, mana tók þá uppá sig, eins þá marde Blámanns bein, brádfær Kiempann merkelig.

Þá kom sialfur **Adils** ad, arga þrasid stillte liótt, enn espad hafde ádur þad, arma líf þó fære hliódt.

Lofdúng rak þá lande úr, liddur qvad ei duga par, því unned gátu ei orfva skúr, út þá sló i heitingar.

Sióvikingar settu á leid, enn **Svipdagur** tók landa vorn, **Irsa** sæmde odda meid, ærnu hveite úr grótu qvorn.

Kiemur sídann kvittur á, komner Blámenn sieu vid land, Sióle bidur **Svipdag** þá, ad senda skálkum æfegrand.

Fylkir lietst honum fara med, formanns nafne hafnar þó, Skiolldúng kalla skuld á ried, skálkur i hanns brióste hló.

Sagdist atla ad safna her, og sialfur koma i opinn skiold, fátt þó lid-

lidid fylgi þier, fella skulum stráka vllð.

Svipdagur vid Siola tier, saung valkyriu fyrir spil, fior 12 manna filgi mier, i formanns kaup eg á þig skil.

Og það stande i Ydar gard, allt til þess eg heimte út, Hilmirs þessu heita vard, hiarta prýdinn nidurlut.

Herspora og hilldar strik, hagur bió til **Svipdagur**, svartir Blámenn so sem bik, sókte og her ad óvægur.

Fleina á liste feikninn hord, fiell af hvorutveggium lid, illir Blámeñ ódu jord, ómiúker ad leika vid.

Kauk so þessum laufadanns, lá þar efter tryllður einn, annar skolla flude fanns, á slódid rak þá vindur beinn.

Svipdagur med sigur i hond, Sióla nádi þacklæte, itrum hælir Audar Strond, æruvirding gaf og fe.

Blámenn þeir úr brodda hríd, burtu hofdu fiore nád, enn hid mesta esla stríd, uppá Svía Konúngs lád.

Svipdag kvedur Sióle út, svalle hers ad mæta því, honum bera ad kliá þann knút, komenn þeirra sæte i.

Fámennur þó fare af stad, fá hañ ætte nægdar lid, alldrei skylldi hann efa þad, eigi meige hann standa vid.

Edrulaus med allt sitt lid, út **Svipdagur** merke bar, sundur skáru seggér frid, sem i stríði mættust þar.

Þiódinn arga þrír um einn þúng eggiadann báru hneit, enn **Adils** var so ávallt seinn, er **Svipdag** i háska veit.

Svipdagur þá geist framgieck grymners stiornu i hende bar, bófum þremur banad sieck, sem beit ei annad herians skar.

Afreks madur æfdur list, orslitinn ad sorla hiúp, augad hafde annad mist, undinn blædde morg og diúp.

Darradar i dimmum vef, Dogling heima fiolmennur, þótti vel þó nafn og nef, nidur ræke **Svipdagur.**

Bregd eg þadann bifurs fley, bóndinn **Sveipur** fadir hanns, hæru guste um hiedins mey, harda sótt bar innann lands.

Brædrum **Svipdags** byrte frá, berlega sem stæde hann þar, hver sier þeirra

þeirra i hlífar brá, og hentuglega ad rómu bar.

So var komid **Svipdags** hag, sem hanns fader hafde spád, geistir sagder gáfu ei dag, gombru syne felldu á lád.

Fiell þar lid enn flýde sumt, fóru Brædur hallar til, **Irsa** grædde holldid hrumt, enn hallt var **Svipdags** siónar spil.

Adils þacka lidsemd lietst, á launum gódum var þó spar, því so þotti bófa best, ad Brædur hefdi fallid þar.

Gietur þess ad greru sár, gilldum **Svipdag** innann skams, skiærum steine skiertur brár, skapstiggur þá kom til Grams.

Illa hefur þú umbun tied, adstód þeirri eg veitti þier, sundur skal nú seigia med, Sióli bæde Ydur og mier.

Giordu þad eigi godur miñ, giallda skal þier meira kaup, Vísir qvad enn vill ei hinn, vissi þad flærd og skiemar raup.

Hvort ætlar þú hallda þá, hinn qvadst eigi vira af því, enn aftur mun eg **Adils** siá, einhvorn tíma ef hels er frí.

Jrsu qvoddu Brædur blídt, enn Budlúng logdu minna til, sídann gátu ferdum flýtt, fodurs nádu bygd i vil.

Sveipur tekur sonum blídt, sagdi kallinn nidia hanns, forlog hefde æfe ítt, efter gátu spaka manns.

Hvort vill Sveipur eggia ofs, eigi er setu bióda til, vitur. svarar Hirdir, hrofs, hiá mier sonu vita vil.

Kostur pad ef einginn er, annad gief eg hlýrum rád, HROLF i Danmork hitte pier, Hilmirs gángid pess á nád.

Hvad er lánad Hrolfi best, hermdu mier qvad Svipdagur? hann er sagdur mannval mest, morgum sóma gáfadur.

Storgiofull og tamur á trigd, tállaus stilltur gladur i lund, prýddur æru og allre digd, oruggvaste á hiorfa fund.

Frídur er hann, og vaxinn vel, vidfelldinn med sterka hond, mæte hanns i minne tel, medann byggiast nordurlond.

Alla hefur underlagt, adrá Kónga nærra hier, hanns er lid i havgna dragt, hart og mikid fyrir sier.

XII.

XII. Berserke Tiggi skal, temia ad vekia hiedins sprund: knást ad auke kappa val, kieppast allir hanns á fund.

Þar er meiri rausn og rísd, Næsirs enn eg seige frá, Skiolldúngs lund er siallduann ísd, skrafar hinn ellsti Brodur þá.

Mier er so af manne sagt, minu skapi er hellst i vil, þángad gieta leidir lagt, og láta eigi stundar bid.

Fedgin qvoddu frændur brátt, fákar rása klædder hlíf, dróu leid um daga og nátt, Dana hitte fiolners víf.

Dogling hafde á Dana torg, driúgum hvor ed lofadur vard, stóra láted byggia borg, baud ad nefna Hleidargard.

Kurteislega qvedia Gram, komner Brædur á hanns fund, ættar spyria Dogling nam, og hvad villdu á Danska grund.

Svipdagur fyrrir svorum var, sagdist hafa **Adils** þient, vikid þadann víst sem bar, vel honum sie af **Hrolfi** kient.

Innte **Hrolfur Adils** menn, eigi hugda eg sættast vid, víst er kostur

velbodenn, vaskir Kappar munu þid.

Hreysti verk eg hefe spurt, sem hádu þier á Svenskre lód, þar nú erud þadann i burt, þiker oss Ydar koma gód.

Hvar skal taka sagdi sess **Svipdagur** enn ansar hinn, **Biarki** nefnist herda hress, hann sie sessunautur þiñ.

Enn fyrer ofann Brædur bil, bragnar meiga sitia XII, segger snúa sætiss til, sæmilega þeim leitst á **Hrolf.**

Biarki sagde Brædrum allt, Berserkianna háttalag, hvorier þá ed sigldu um sallt, senn heimkomu á vanadag.

Þeim má einginn meire mann, madur þora ad nefna sig, þá ei missa Kóngur kann, kræfa miog vid hrotta stig.

Doglíng átte Dættur tvær, **Drífa** kollud er og **Mioll**, Brædrum hlinntu bádar þær, sem Budlúng unne og hirdinn oll.

Berserker ad hausti heim, hallda og gánga fyrir Gram, hvorn þeir spyria á hecklum heim, bere hvort sier jafnann ham.

Láta aller lægre þeim, líka kiemur **Svipdag** ad, hrottann reider hondum tveim,

tveim, hálfu betre þeim sig qvad.

Hogg þú þá i hiassa minn, hraustur sagde mellu ver, tvíhendte hann hrottann sinn, hvorge þó á skianna sier.

Sióle gieck ad sætta þá, sídann lietu allir spakt, harder þottu orustu á, eitt hafa þar um flestir sagt.

Sióle Dana sende bod, sinne módur Jrsu á leynd, villde frú sier veita stod, vanda bundinn digda reind.

Ad so næde Adils hiá, oturs gialldi er fader hanns, i gridum svikin gieck þar frá, grimmustum i fleina dañs.

Tvinna Eyia tók þvi vel, tiádist skyllde Kónge holl, eins er ad treysta á Adils þel, og illa skiændann hunda poll.

Adils helld eg fastann fiár, flest sá vinnur aflа til, sende Kónge sóma klár, sina qvediu og temsu il.

Vil eg einginn vitne ord, þo viisan losi Adils stirt, þar skal binda þratu port, þessari fra soonar virt.

7da Riima.

Lits skal kiænu liettre hárs é lódur íta, sáe-snadur flest mun níta.

Því líkt leggia líder skip ad litlu gillde, skútann laus þó skrída villdi.

Skridur samt i skieria sió þótt skøck hún spránge, og stærre skipum stopullt gánge.

Kappa smátt i hægum byr þá hristir káre, og storskip mestu stande i fáre.

Eg skal leingia af øngvum koste orda línu, þó giøre kiæte ad gamne minu.

Mála vir er mier i skape minst ad teigia, helldur fliótt af Søgunne seigia.

Hrolfur sat ad høfudborg i Hleidargardi, og med hinn Kappa múgurinn harde.

Aller villdu ágiætaster unna og þióna, dýrum Hirdir Dana fróna.

Orlæte því umfram bar og afl i hondum, Níflúnga á Nordurlondum.

Gilldum Hrolfi gulldu skatt og giordust minne, því liúft og spakt var Lofdúngs sinne.

Hior-

Hiorvardur er Kóngur kiendur kinia ríkur, fær ad kliúfa siolners brikur.

Hann fieck Skulld sem Helgi gat vid hilldi álfa, jeg meina ad vera menska hálfa.

Hrolfur liet þann hristir kræfann hlackar tiallda, Skulldar mann sier skatta giallda.

Þad nam illa þola Skulld og þiettur Sióle, rádum safna i reide bóli.

Dró so Hrolfi dauda til og Dogglings hetium, hiedann feriu hárs nú setium.

Riiki Noregs riedi nefndur Ræsir Hriúngur, frægur og hárs i siúke slíngur.

Biorn var nefndur Budlúngs son enn burdug deydi, ekta frú sem Ódlíng þreidi.

Reckar snialler ráda Kónge um rænu brunna, ódrum Svanna sæmdar unna.

Hringur sende sudur um lond ad sækia spracka, ramvidrid þá rak á hnacka.

Farmen hriáder flæktuſt under Finmork vídu, nordarlega vid Noregs ſídu.

Hniſſelegann húſa bæ þeir hittu ad qvelldi, og ſætur tvær i ſvala felldi.

Frídar þóttu og fiolſpurular fræda erenda, fæſt þeir leyndu fíne qvenda.

Hiner ſpyria hier i mót af hoguinum bruda, elldri giegner audar þruda.

Sierhverrar til Sogu nockud ſeiger hún bera, ſo mun ráde voru vera.

Qvadſt hún **Fridla** Finna Kóngs med fremder ſvinnar, Dogling eiñ bad Dóttur minnar.

Ecke villdi eiga Gram og undañ flude, þvi er eg hier hiá þídre brúde.

Heitir **Mioll** enn hvad er yckur hellſt i ſinne? ad Dogling giftiſt Dóttur þinne.

Inna þeir og er ſo giort, þó anſe tregar, bádar mædgur breitilegar.

Flitia þeſſa fogru mey á flódz eſpinge, **grau i ſkotti** giftiſt **Hriingi.**

Vel lýſt þeſſe víſe kryndur vopna halldur, nema i hvílu nockud kalldur.

Kóngs vid hollu kallz er þorp ſem kiellíng unne, Dóttur á vid ríta runne.

Brikinn

Brikinn Tvinna **Bera** hiet á bernsku árum, Sióla liek med syne klárum.

Leinge býr um barna kin i brióste gronnu, so fór **Byrni** og Silkinonnu.

Untust þavg enn úngur sveirn vard afhalldz madur, hraustur miog og hreinsinnadur.

Hríngur ofti hernade lá og hreysti framde, Berserki og Blámenn landi.

Biorn skal stiórna Budlúngs fróne og borg á medann, Drottníng líka um tíma tiedann.

Kóngsson þægra qvad sier hlies ad kanna brautir, því hugur spáde um hardar þrautir.

Þeingils son med þúngann svip frá þægre sneckiu, glemdi kiæte og gieck til reckiu.

Drottníng kom á dreingsins fund med dreirann staupa, mællte so til manna kaupa.

Biorn fálátur beidde Snót i burt ad gánga, liet so vera liliann spánga.

Aftur

Aftur kom i odru sinne og so þridia, vff margslungid vonds ad bidia.

Ad þau skylde eina sæng med inde þyggia, þvi gagn sie eige ad gomlum Tiggia.

Hastur Kóngsson hlífar jord ad hillde spánga, sveiflar til og sette á vánga.

Kinnfolum hún qvadst ei von nie kiasta hniátúm, heilla pilltur hvada lætum.

Betra þikir Biorn þier Kóngsson Beru ad spenna, enn Ödlings borid afbragd Qvenna.

Lítid kiemur litlu á mót,' qvad lindinn tofra, úlfskinns glófa varad vofra,

Lagdi so á lestir brands ad lundur sverda, Biarndýrs skylldi ad vargi verda.

Mest ásækinn hiarder Hrings vg hvorge eira; handska á nasir hanns nam keira.

Alldrei skylldi álog þesse af honum gánga, fyr enn hliti heliu stránga.

Hvarf þá Biorn enn hátt og lágt hanns holldar leita, finst þvi sídur Hirdér hneyta.

Því

Því næst daudar hiarder **Hrings** um hagana liggia, mun sú fregninn **Mioll** ei hriggia.

Dóttir kalls sú dýrum unne darra brióte, sælldade tár af siónar grióte.

Á einu qvelldi Audgrund geingur út um stræti, þar kom **Biorn** og þramar fæte.

Á þá braut sem undann labbar Ygulbessi, geingur efter Gullskord þessi.

Hvorfu so i hellir einn vid hamra bæde, grette **Biorn** þar galldra klædi.

Fagnadar vard fundur stór, enn Fallda Pilia, villdi naudug vid hann skilia.

Sagdi **Biorn** ei sæmilegt ad Svaninn mætur, dveldi þar um daga og nætur.

Fyrst nú innte óskop hneckia audnu veigi, madur á nótt enn dýr á deige.

Drósinn laungum dvalde þar hiá darra runne, miúkra ásta Menþoll unne.

Enn sem klæddist kinge ham á klárum deige, hiord hann vægdi Hilmirs eigi.

Gilfi

Gilfi kom úr herfor heim til hollda byggda, allt hann spurde efnid hrigda.

Drós bad Kóngur deyddi varg sem dræpe hiarder, med honum líka hermẽn hardir.

Kóngur unne kiæru dátt þó kátlegt þætte, sonar hvarf med sogdum hætte.

Eina nótt so ordar **Biorn** vid úngann Svánna, ockur forlog inde banna.

Búenn sie jeg banadag af brognum miallar, óstund minnar æfe hallar.

A morgun atlar Millding út og mig ad deyda, rád því vil eg Gullskord greida.

Hríngur under hende minne hulinn liggur, sagde mætur sverda yggur.

Skilnadar i skíra minning skalltu hann eiga, því so haga þollinn veiga.

Bragnar þegar **Biornínn** flá á breidu stræti, under vinstra axlar fæti.

Gram þú bid ad giefa þier þá hvad gloggt þú finnur, þad mun veita Sióle svinnur.

Dróttning vill af dhrsens slátre disk þier bióda, hafna skalltu Hringa Tróda.

Þú ert kona þúngud nú sem þikiſt vita, ef þeſs Biarnar etur bita.

Vanſkopun þad verdur þínu víſt afqvæme, full er **Mioll** med Phitons næme.

Þetta vottaſt þriá enn Sonu þú munt fœda, i fodurs húſe foſtra klœda.

Eirn ſkal þier til indiſs verda afhallds menne, honum einginn hraustur renne.

Vonlegt er ad vid munum eiga vaſka dreingi, og minning þeirra lifi leingi.

Enn ef banna óſkop þeim ad una hiá Svanna, filg þeim hingad Fallda Nanna.

Kiſtur þriár af kláru Gulle i kialars inne, hlióte i arf af hende minne.

Hervopn ſtanda hulenn þrifi i hordu berge, þadann ná þeim hlírar hverge.

Nema ſá ſem ætlad er ad odlaſt meige, hvor áſettann hluta eige.

Þorir heite þinn ſá fyrſte prekinn midie, **Elgfrodi** enn **Bavdvar** þridie.

Far

Far nú vel þó fiore minu fyrðt þú lifir, hamturinn ſteyptiſt hann þó yfir.

Rann ſo út af Reigins Sal enn Riſtillz efter, foſſar urdu ei tára teſtir.

Milldíng kom og menn hanns aller móte Byrni, ſierhvorn trúi eg ſpióte ſpyrni.

Var torſoktur ullar otur Ödlíngs meinge, vardiſt ſárum vel og leinge.

Slóu hríng um ſleipnir hrams hiá ſliettum gardi, oft hann ſtorck og imſa barde.

Mæddeſt hart af meinge þar vid málma hvidu, fyrir Kóngi fiell hann nidur.

Biorn var lagdur bana ſpióte brátt og veiginn, ſundradur og felldi fleiginn.

Bera gieck ad Budlúngs kniám med blídum ordum, um þad bad ſem ort var fordum.

Kvad þad eina Kóngur ſnilldar koſtgrip vera, þiggia ſkillde brúdurinn Bera.

Dróttníng hana dapra leit og dodna af kiæte, folsk nam brúka fledulæte.

Kóm þú med oss kiæra mín til kridda neitslu, siálf eg efna sigur veitslu.

Síst var henne um stirpu bod enn so hlaut vera, hreckiótt Biarnar holld nam skiera.

Baud ad eta bleikre Frú i beiskum hormum, raudum af þeim riette vormum.

Treg var selia Temsu báls ad tiggia fædu, hin uppstock med heiftar rædu.

Fegnud þennann forsmár þú sem fávís drilla, kingia skallt þó komi þier illa.

Bita tæmde **Bera** einn af bæliss hyrti, annann tugde út og skirpti.

Kvad sier alldrei koma i munn þær kráss fleire, hvorsu litt þad henne eire.

Fór so heim i fodurz gard og fædde sveina, þriá sem af eg þarf ad greina.

Fyrsti Sveirn sem frídum Svanna forlog asla, hann var Elgur nidur frá nasla.

Vanskapadur var sá Jotuns vafinn módi, nefndur vlfe af **Elgfrodi**.

Þorir fæddist þessu næst i þrautar hoppum, harla frídur hundz med loppúm.

Vox þaraf hannz vidur nafn og var **Hundsfotur**, **Þorir** kiendur þeige klótur.

Þridie fæddist **Beru** bur sá **Bavdvar** heitir, luckann Honum lidsemd veitir.

Þessum unne Menþoll mest enn meingid hælir, vuxu upp fliótt og vöru ódælir.

Enn so gánga ára XII med Ódlings meingi, madur i leik þeim mætti eingi.

Elgfrodi þá inner til vid Audarhilldi, burt eg hiedann búast villdi.

Hvad skal mier vid hrædur Kóngs med horku preyta, almusur þeir allir heita.

Edli qvad sier óskaplegt vid adburd manna, og sier þeirra bygder banna.

Honum filgdi hellers til og hermdi Svanne, ádur talad i þeim ranne.

Frode villdi freku na af flædar eisu, enn adskildi hirder hneisu.

Gat þó engvann gig áunned grótta salla, sverd vid bergid sier hann falla.

Þad

Pad var fast og pó ei nádi prekz med krafti, aptur rikte ad sier skapti.

Var sú bláfost vidar grídur vel i skiefti, sá hann i berge sax á hefti.

Par á tók og lá pad laust enn lifnar kritur, skálm pvi filgde skiær og bitur.

Pá tvíhendti prekinn afls ad pietta bergi, beit hún pad og biladi hvergi.

Sagdist arfe svikinn mieg enn sá var madur, utdeilingar ójafnadur.

Módur qvadde miúkt og vel enn magns afladur, strángur giordist stiga madur.

Mædunst jeg ad milsku herians miúkra kosta, packi eingiñ pundar Rosta.

8da Riima.

Praut mig ala punnann biór, pundar mælltist rugur, ráns i skála Frodi fór fiorbaugs verka driugur.

Bera vende ad bænum heim, briót vid skildi sverda, Porír rende pagnar geim. padann biósk til ferda.

Qvadde módur hefur á hlídt, hvor
niun skiftist arfur, dvals i riódur ferdum
flítt, teck so halurinn diarfur.

Oxe þádi og unnar skar, eins og
hinn þó breite, ongvu náde odru þar,
alla[vega þó leite.

A Elgfroda brunade bygd, búeñ
dular klædum, sá nam bióda starf og stígd,
stífur miog i rædum.

Bregdur skálm og skrafade lióð,
skielde húss á vegge, hvesse eg málm i
hauka slód, hrottans sundra legge.

Porir valla bilt vid brá Biark-
ar málinn ordti, þad má kalla bulldu
brá, báda hugur ei skorti.

Frodi kiendi frænda hug, siell þá
allt til sátta, baud af hende brendañ bug,
Bródur þar ad nátta.

Porir unde þíd um hríd, þeim
vard margt ad gamni, vopna þundur
vill ei síd, vegs ad brautir kanne.

Frodi leidde frænda á veg, fyrre
minntest þrauta, mál fraiñ greidde mei-
na eg, Millding daudann gauta.

Þad er sveita þeirra log, þegar
Kóngar deyia, stól hanns neyta storaiñ
miog,

miog, um stræte borgar teigia.

Hvar sem fyllir hefdar stól, hann skal Kóngur vera, þesse Stillir þarf ei mior, ef þad á vel ad giera.

Eirn hofundur urskurdar, um þann stól ad búa, kesiu lundur kom þú þar, kann eg vel ad trúa.

Þú munt fylla þennann sess, þundur fris valla, munu hylla þig til þess, og Þeingil Gauta kalla.

Skildu tal og skrádann fund, skundar **Þorir** leider, Kóng þann hal á Gauta grund, giordu stála meidir.

Gifring hlaut og gotna plog, goens þrýdur felldi; hárs i þraut var horskur nóg, hagur ad stiórna velldi.

Sveime þadann seglid máls, seigia skal af þridia, velskopudum Stirir stáls, sterkum **Biarnar** nidia.

Bavdvari unne **Bera** mest, barna og feiginn villdi, skioma runne frama flest, fiell i besta gilldi.

Miog fálátur sóma sid, siñte riódur hneita, branda hniátur **Bavdvar** vid, bar sig einatt þreita.

Mále gladur módur vid, mællti einusinne, hvor var madur þegar þid, þientud skopun minne.

Bera tiede bolid skied, bráens runne vallar, sorgar giedi sáru med, saung honum þrautir allar.

Af sodur þiñ lagde og forried Mioll, fiell þad mest til rauna, vier eigum sagde hann vella þoll, voudre illt ad launa.

Illa gleimir Frodi ad fá fóle þessu dauda, hvor þó teimir hels i krá, hollda saka snauda.

Skoñ var barma ad skiliast vid skriftalausa dryllu, þad skal arma oætid eiga hiá mier dillu.

Vid þvi slaungvu vinnur brú vara kiærann nidia, ad kukle ongvu kiæme sú, kartinn tofra smidia.

Mædgin geingu á Milldings fund, margt honum Svannenn tiáde, hrínginn feingu laufa lund, liuf sem fordum þáde.

Mællte Sióle meidir gruns, mier var fordum seige, rækt á sólu rínar uñs, reindu hefnder eige.

Burtu drífid Bavdvar tier, bráðann tofra neista, ellegar lífid ætla eg mier, úr þeim Skolla ad kreista. Dróttt

Drottníngar i díra holl, dikade síñ-
efs hliódur, efter for um vegar voll, veitte
Sióle og Módur.

Bavdvar setti belg á haus, brá-
ens prýddre eisu, einskis frette fatadist
raus, sliót vard hun til reisu.

Nickt var þetta runa skiól, riett
um háls á vífe, dró hid þietta dumb-
ungs fól, dreingur i hefndar kífe.

Öll um stræte Ödlíngs þar, itar
fáu þietter, brádur á fæte **Bavdvar**
var, bickiann dróst á efter.

Flestum virdist grimleg giollð, gallð-
ra norne hæfa, Kóngur firtist onnur ollð,
af því hrigder svæfa.

Hringur gieck á heliar slóð, horf-
inn var honum Svanne, **Bavdvar**
feck þá látins lóð, lítur flest ad manne.

For so skifti á fe og seim, fróna
þar rádande, módur gifte mætum beim,
niesta þar i lande.

Hringa rike honum gaf, Hilmirs
nafn og meinge, lýsir fístist lande af,
lustugur qvadde dreinge.

Góð herklædi og gigrda meid, giet
eg ad hraustum næge, auds vóru giæde

einginn þreid, onnur af neinu tæge.

Bera filgdi á brautar leid Bavdvarí lucku spáde, vel vid skilde vopna meid, vidtal Biarnar tiáde.

Prædde halldur benia nadz, brautir skialldan farnar, þá hælgaddur giarda gladz, gisti hellir Biarnar.

Sverd fyrer honum liek þá laust, læst i hordu berge, efter vonum vænt og traust, var enn spiallad hverge.

Af því mesta afhalld stód, unda beckia fære, ad sú besta bifurs glód borinn á londum være.

Ristar standa runir á, Rognars neista smíde, medferd vanda verdur sá, vill þad bera i stridi.

So skal hegda sára streing, seggur i hauka ranne, ei má bregda urners þveing, utann bane manni.

Þann skal brúna æsi á, allre þri svar sinnum, mun ei tína mægne þá, mestur af undalinnum.

Herians lióma hallar tól, hafde ei slídrir neinar, bork um óma batt hann sól, bitre egg ad leina.

Því

Þvi var **Biarki Bavdvar** kiend-
ur **Biarnar** arfinn reite, fogdu marke
fóma veindur, fverdz umgiordar heite.

Reid. so **Elgs** á **Froda** fund,
fleigir blossa ála, brodur fins um mid-
iann mund, mikinn hitte fkála,

Giarda leidde glad á ftall, gleftur
þeige feilinn, dýr medann veidde **Frodi**
um fiall, flestum óhlutdeilinn.

Frodi þiettur flasar heim, fák fin
leiddi ad ftalli, ftudift grettur gieſti þeim,
gaurs er fat á palle.

Færum femur fáknum litt, fylltift
hann af þiófte, fkálm um lemur fkálann
vidt, fkalf ei hinn i briófte.

Þá qvad **Frodi** þiettur og brá,
þúngre hlífar flegdu, hvorn þier Odin
hugadre fá, hrottann nidur leggdu.

Bavdvar fá hvar Blackurinn
fór, braft þvi hart ur fæte, **Froda**
á finn fálka kór, feſte halurinn mæte.

Sóktuft leinge fvardar fkiól, fitt þá
Bavdvar miſte, hvíldu dreinger hug-
ar bol, hver þá annann kifte.

Illa **Frodi** ordid tier, ávarp
kiærum hlíra, ſtíf i mode mun þad

mier, mællte hetiann dýra.

Eingiinn skadi er skiedur enn, skraf-ade hraustur **Biarki**, **Frodi** qvad ei menska menn, mæta sier i starki.

Velkominn ad vera hiá mier, vid skulum eiga báder, dýrleg skiun og drup-ners skier, drýck og kost samráder.

Biarki sagde bodinu ney, bród-er vil eg eigi, líkiast flagdi i líndiss þey, so líder af ráni deye.

Frænda kiærum filgde á veg, **Fro-de** og vid hann sagde, þeim lítt færa þyrmt hef jeg, þrátt i fiorrádz bragde.

Hinn qvadst villde heiftar slis, hañ sem fæstum vinne, svarar hinn gilldi siálfrædis, síst er óstund minne.

Þó skal leggia riódum ráð, runne dýrra mækia, dreinginn eggia á Dana láð, Dogling **Hrolf** heimsækia.

Sá ber ollum sæmder af, Siól-um Nordurlanda, Koppum sniollum dyck-ons draf, dreifer nóg til handa.

Allir vilia þióna þeim, Þeingil hetiur mestu, eg kann skilia af ædsta beim, áttu koste bestu.

Þad

Pad er i inne þagnar hióls, þingst af hvoriu einu, ef þú minne monnum **Hrolfs** madur ert i neinu.

Stiakar **Biarka** og stodst þad lítt, stolltur geira hriſter, ben nam marka blædde títt, **Bavdvar** drack sem liste.

Frodi villdi fella hal, fullami bródurs dreira, stodst hinu gilldi vargs qvad val, valla þyrfe hann meira.

Þier mun frændi þesse vel, þienad dryckur hafa, sem úr sprændi sára pel, svardar stiku klafa.

Hvar þú ber á folldu fót, flestum muntu haga, liúft er mier þó lucku hót, láte þier alla daga.

Stie þá fót i bergid blátt, bunu qvikur huldi, fraũ eg set hvad **Frodi** hátt, fetz yfir spore þuldi.

Þegar sunna setur fallð, senn á turna landa, þad skal minna bauga ballð, Brædur hvar nú standa.

Sottdaudann þig seige molld, siáest dockt i fare, **Bavdvar** ann eg fellnum fallð, forlog mig þo spare.

Vatns ef glæta fyllir fet, fargar Imirs dreira, mun eg kiæta minnes fiet,

flet, mier þó forlog eira.

Enn sem blódugt **Bavdvar** spor, bardaga fallinn nefna, þá skal modug þickiann vor, þín med æru hefna.

Ann eg lunda lægers báls, lángt yfir adra beima, gautz á sprunde fogur friáls, forlog bad hann geima.

Skildu Brædur skraudann fund, skapi kiærleiks medur; bragar ræda bidi um stund, bistur ÞORRI qvedur.

9da Riima.

Bísurs þar vid bodnar mar, braut eg sneckiu stýri, á brautir filgdi brátt vid skildi, **Bavdvar** kræfur hlýri.

Biarki reid so lánga leid, landed hitte Gauta, heima var ei **Þorir** þar, Þeingill sagdra brauta.

So var líkur Ræser ríkur, reckum herda stóra, landzmenn meina lester fleina, lídz og heradz stióra.

Kóngs hásæte hlaut hinn mæti, halur og allann beina, so sem **Þorir** samlíkt stór, sæng vid Drottníng eina.

Blæs

Blæn þá sem breidd var á, **Bavdvar** hafa náde, undrar snót, þaug ofug hót, allt hann Dróttning tiáde.

Þad má heita þannenn breita, þaug uñ nockrar stunder, sintu trigd og sóma digd, síst bió annad under.

Audnusamur Gauta Gramur giste loksens heima, kátur vard i Kóngsins gard, kiær samfundur beima.

Landsmenn siá og þeckia þá, þar med list og dáder, dægeleiger Sagann seiger, samlíkaster báder.

Bavdvar tier vid barma hier, bigda eg sæng og sæti, saklaus er þó samt af mier, Svañeñ ydar hiñ mæte.

Aungvum vil eg trúa til, Tigge svarar á móte, utann þier ad hvílast hier, henuar reckiu niote.

Allt fer sliett fyrer utann prett, itra frænda á milli, **Þorir** band þá **Bavdvare** aud, og brædralag med snille.

Þvi nam neyta Hirdir hneita, hírt med qvedium skilia, Hetiann reid so hradt á leid, **Hrolf** mun finna vilia.

Vopna

Vopna gaut so veiginn þraut, vakrann jór ei sparde, kalz var bær so kyñiſt nær kónglegum Hleidargardi.

Dæstann heſt og doggvud meſt, dreingurinn klæde hafde, greida par og giſtingar, gulls þá niótur krafde.

Hussbondinn nam svara um sinn, sæmdar Kappe mætur, hvíldar ból og bæar skiól, banna eg eige um nætur.

Bavdvar þar i beinleik var, bóndann fretta spurde, Konge frá hvorn kiore ad siá, Kappa hanns og burde.

Bóndi tier sá Budlung er, beſtur Milldínganna, or og merkur orku sterkur, audmiúkastur manna.

Sier þier list hiá Vísir vist, velskickudum ad þiggia, þier mun hendt med Þeingils ment, þad er min einfolld hyggia.

Hraustleg bein so hef eg ei nein, hvarma solum liuid, enn þiettir státa þar úr máta, þetta giestur vitid.

Sorg uppbrá vid Sogu þá, Svanne heima bygda, byrtu mier hann Bavdvar tier, bolid þinna hrigda.

Ylfru-

Ylfruleg sú ansar miog, ockar bónda hierna. Sonar eg giet sá Hottur hiet, heiri þier nú ad tierna.

Snáfade um voll ad snapa i holl, snarade margur beine, á þaun dreing med ílu keing, eg nú daudann meine.

Enn ef hiarir ei vid varír, óska eg helldur mutu, kiærleik þinn fyrer kostnad minn, kastadu liettre hnútu.

Þvi mier vist á þig so lítst, þiettann niann ad burdum, stráks minn beigi stendst þad eige strik med huga smurdum.

Þessu hiet og þadann liet, þegar ad Hleidargarde, Kappe snotur kinia otur, kom þá engvann varde.

Stieg af jór og fliótt med fór, fáka Kongs ad stalle, ordlofslaust hañ ad þvi skautsi, eins og kotmanns palle.

Þadann geingur þrístinn dreingur, þad má stofu kalla, itar þar enn einginn var, ord vid hann ad spialla.

Seint á beck hann sæti feck, sier hann beina hruga, út er þond þar upp kom hond, ei mun kielling liúga.

Skiald-

Skialldborg reif og þegn uppþreif, þar var nidre birgdur, aumur gret og illa liet, æde burda stirdur.

Auds qvad ver, þvi ertu hier? intu líka heite, Hött sig tiáde hvor þar þáde, hæle ad nockru leite.

Beina siúkum berann búk, bulid hefur leinge, Skialldborg hlód er stodug stód, sterk braut hnúta einginn.

Olldinn hasta á mig kasta, einatt giorir beini, þá ad mat hier sveitinn sat, síst þvi Ydur leyni

Bocki sæll mier blíf þú dæll, briót ei Skiallborg þessa, eg skal þig ef aumkvar mig, æfinlegana blessa.

Bavdvar hló ad Hött og dró, hann úr porte beina, ódáms kind nam lauga i lind, lokz og giorde hreina.

Leidde hann so heim i rann, hiá sier nidur setti, sárt vid titrar sorger bitrar, saung og kiastinn gretti.

Samt þad veit i sinnu reit sier vill þesse biarga, honum þó i huganum bió, hrædslutetrid arga.

Leid so mund ad matmáls stund, menn til borda þisia, æte plóg af ur-

um

um nóg, allt frá beinum flisia.

Hott þeir siá þeim hrotta hiá, helldur diarfann kalla, ókiendann sem aula þann, upp þar dregur á palla.

Enn hann Hottur eins og Kottur, ólmur brítst úr sniocke, streittist vid med stránggaulid, stundum sagde hann Bocke.

Leif med sorg i beina borg, bráðfeigum ad vitia, hinn qvad ney og hræðstu ei, hierna skulum vid sitia.

Hallar lid hefur sama sid, sendir fyrst hin smærre, beininn þvert sem gieta giert, gánga þau Hetti nærre.

Bavdvar siá lietst þeige þá, enn þorde ei Hottur eta, edli haft nie andakraft, eige qvadst hann gieta.

Rak upp hliód úr raddar slód, riett sem ætte ad stuta, Bocki sæll qvad Bola hæll, berst nú ad ockur hnúta

Bana minn eg þeinke og þinn. þesse muni verda, hende þreif mót hunda leif, hraustur geimer sverda.

Sette á þann er senda vann, sagdur hreysti dreingur, undann laut og áfram hraut, alldrei þreifst hann leingur.

Flestum þá i brunn brá, Buðlúngs i kastala, hlaupa þeir fyrer Hrolfi meir, hier um nádu tala.

Hrolfur kátur ittelátur, lýda svarar mále, seiged mier hvad sannast er, síst af logunnu briále.

Madur drap þeir skrafa med skap, Skiolldúngs underdána, látid þeim i þánka heim, Þeingill blódid hlána.

Hermed mier hann Hrolfur tier, heila sok med riettu, þá skal giallda víst þeim vallda, víga strika glettu.

Aller hradt þeir seigia satt, sok eñ engvu leyna, sá mun sterkur madur og merkur, sem mordslág veitti beina.

Vísir tier sá vani er, vondur og ólídande, beinum beria menn og meria, med sidlausu grande.

Er mier stigd enn Ydur bligd, á því riettlaus falla, daudur sá þeim drígde stiá, dóminn riettann kalla.

Sækid þann er sædi mann; sá kom brátt til hallar, kastala þess, sem Kóngur hress, og Kiempur hanns sátu allar.

Agiæt-

Agiætlega á alla vega, Ödlíng **Bavdvar** kvaddi, Hilmir tier, þitt heitid mier, herm þú burdum sadde.

Hallar grida Herra Ydar hirdmenn **Bavdvar** nefna, vangiordníngs þess vesælíngs vard eg Sióli ad hefna.

Ydur ber ad bæta mier, Budlúng talar á móti, tiáer hress sem tilvann þess, topun fiors þó hlióte.

Hrolfur qvad ef hanns i stad, halur villt oss þiena, þá skal qvitt og mótfall mitt, med þeim koste riena.

Verda kann seigir virdta mann, vid munum skildir eigi, enn hanns sæte Ödlíng mæte, af eg byggia seige.

Annadhvort skal eg i burt, Ydar af þessu láde, eda nær enn eige fiær, og vid **Hottur** báder.

Hrolfur seigir ad **Hetti** eigi hallar skart nie sóma, þó má ráda því fyrer báda, þundur báru lioma.

Þann á beck hann **Bavdvar** gieck, Budlúngs hofmenn prýda, þremur hnickte þadann og rikti, þundur nodru hlída.

Orku hreſs þar ſetſt i ſeſſ, ſæker jaka mundar, vinſtre á þar Hottur hiá, houdina ſkióma þundar.

Þó mun ofar enn Þeingill lofar, þegnum veik úr ſæte, ſtarde þiód á ſtála riód, og ſtodvadi yfirlæti.

Dagur þritur þeigi flitur, þundar ſneckia leingur, goma vitur hverfa hlitur, hars og beckia feingur.

IO^da Riima.

Var Bavdvar til Hyrdar Hrolfs med Hetti geinginn, ſá afbar þeim bendir kólfs i beck ſat einginn.

Leid ad Jólum lindiſs tviſt af lódum Tiggia, giedz i bólum gumnar fyrſt af glede hyggia.

Spurde Biarki Bavdvar Hott hvad bragna ſturdi, rok ad marke hañ bar fraiñ brott þó bíſnenn ſurde.

Vargur nockur veſtum líkur veralldar anda, Griffons ſkrockur ſtór til ſtrýkur Stillirs landa.

A

Á Jólum tveimur jagad hefur Jofurs líde, einginn beimur út sig giefur á mót stríde.

Bavdvar ansar illsku fóls þá ásynd gretta, á mig stansar Hirdinn **Hrolfs** ef hrædist þetta.

Skommu sídar Skiolldúng drack med skíru meinge, sól til vida sier þá stack, ad Svidheims geinge.

Hrolfur bannar hátt og talar Hirda sveitum, efne qvala Igultanna úte á reitum.

Vil eg eige vita menn i vanda um nætur, hvor einn seige heilrædenn má hafa mætur.

Hrolfur vikur hvílu til og hallar meinge, **Bavdvar** strikur bors, med íl á brautar geinge.

Hott sier under handlegg stack og hlióp til skógar, hann um stundir hrína sprack og hveite lógar.

Bad sig láta **Bocka** sælann birgdann mosa, stór úr máta morg var skiælann miódum gosa.

Bavdvar kastar blaudum hal á bifurs qvende, lións þá bláfurs lítur

hval og laus fram vende.

Griffon æstur geisar mót og ginid spennti, hior var læstur kendist klót. þvi kaskur bendti.

Bavdvar rikti balldurs loga úr Biarkar klæde, oddurinn hnickte út nam boga unda slæde.

Igultanne daudur datt ad dýra bede, hreystemanne hugar gladt ad **Hetti** riede.

Tók hann sliótt og baud ad belgia Biarnar dreira, góma tótt nam súpa og svelgia sopa edur meira.

Vargs af hiarta **Hetti** gaf med heitu blódi, fædann svarta stála staf nam stæla móde.

Bavdvar riedist hardt á **Hott** og hann i móte orkann liedest linum drott af læknings móte.

Mællte **Biarki** meinge **Hrolfs** ei muntu hrædast, hinn qvad starke hilldar tóls ei hug sinn mædast.

Dýr uppreisa dreinger þá og dikt umbúa, sídann geisa um stordar strá er stirdnad trúa.

Gánga

Gánga i borg og giſta i ſæng ad glodum deige, fólk um torg á feta væng ſem feilar eige.

Fylker bidur forvitnaſt um fenris arfa, tiáeſt fridur fed er faſt i fior baugs karfa.

Dogling bidur diarfa menn á dýr-ed rádaſt, Beſſi ſiedur ſo er enn ſem ſveime brádaſt.

Aller játa og ſo gánga Ylg á móti, hann vill láta lauſn þann fánga er legg-ur ſpióti.

Bavdvar ſeiger burdugt ſtrik ad bana varge, **Hóttur** meige dors i dik ſo dodne hinn arge.

Hóttur ſagdeſt hrædaſt alldrei húna fodur, fram ſo lagde fleins med galldre fiors i lodur.

Gullinnhiallta Gram ſier bad ad giefa i ſtadinn, rommum gallta ef ried-iſt ad ſo riene ſkadinn.

Kóngur ſeiger qvernbítz maka knár med gamne, hæfa eigi i hond ſier taka hraddum manne.

Hóttur anſar eg hrædunſt alldrei hættu kinge, hárs þó danſe geirs i

galldre genia ſpringe.

Ráſar hardt frá reckum **Hrolfs** og rammar ſpióte, dýrid ſnart ſo dart til golfs fyrer darra nióte.

Siáed Herra ſagde **Biarke** ſigre hrósum, frægdar kierra er full af marke og frama hrósun.

Hrolfur kiende hraustum **Biarka Hotts** atgierfi, ſem med hende hofund marka hels gaf erfe.

Fyrſt þá ſette ſiónarliós á ſveiger réta, Kappinn þiette þitt manuhrós eg þottiſt líta.

Enn þú munder annann frama orfva hnecker, vopna funde vel hid ſama viſſa eg ecki.

Gullinnhiallta greitt afhendte Gramur **Hetti**, unda gallta greitt hañ ſpente greipar hnette.

Hrolfur ſagde hiedann af ſkal þig **Hiallta** nefna, af hiálma ſlagde hent þad ſkial og heitid giefna.

Þannenn líður áred eitt i efterlæte, Hare blíður hefur veitt med hefd og kiæte.

Kóngs Berſerkia qvaduſt hallar Kiempur vona, til hrotta marka hallir

ſpial-

ſpialla herians ſona.

Leint þá **Biarka** lætur vita af lindi ſeggia, **Hiallti** er arka i holl ad vitia enn hernad leggia.

Meige einginn metaſt jafn vid mellu arfa, hetia feing menn hiors til drafnar heliu ſtarfa.

Hvorium manne birg þeir bióda og Budlúng ſiálfum, enn med gamne anſa froder odda þiálfum.

Fleira tiáde fleina þór af fálu ſonum, aftur náde orku ſtor ad anſa honum.

Illa ſetinn **Hrolfs** er holl med higgnu meinge, ef ſlík eru metinn tramans troll i tignar geinge.

Freyu tára liúfer lundar liettu-tale, krúſar bára á ſkál um ſkundar ſkrafs um dale.

Einn þann dag ſem alldinn drack ad aftne Jóla, hart med plag enn hurd upp ſkall á hollu Sióla.

XII. innſtucku bolverks born á brinu rockum, ſpádu ei luckn enn ſpyria hvorn á ſpektar ſtockum.

Hvort jafnsniallur hann þeim Koppum heita kunne, lídur allur lægre troppum líkur munne.

Bavdvar spurde **Hiallta** hlíótt þá hiors sá meida, hefur þú burde og hugar þrótt þá háka ad sneida.

Hiallte tiádest heliar fautum hvorge vikia, til þó rádest tírs i þraurum tiorgu ykia.

Berserker á **Bavdvar** stordu bísna leinge, hugsollner sem hrædslu ordu hermt er feinge.

Ollum rendu i ávarps hóte og so sphria, þá ókiendu enn þickiu sóte þar mun byria.

Bavdvar svarar Blámanns offa brosande munne, grant þú sparar gorte boppsa af góma hlunne.

Muntu fáka módur mogur, mig ei hræda, illra stráka æda logur út mun blæda.

Utann teliest minne menn og metnad lækked, allir qveliest illa senn, og eflaust fækked.

Brátt tók yfer bordid sprang á Blámann riede, i einu svife upp i fáng ad ilia bede.

Klæddur var sá Kvolldulfs make kufle havgna, lagdest þar i billtu brake bródir ravgna.

Hiallti tefur hvorge vid og hlióp á annann, lært sá hefur líkann sid og lerkar glannann.

Kóngs i salnum kviknar is med kínge hliódum, bláum halnum billtu slis med bísna skiódum.

Hrolfur þá úr hásætenu hlióp ad stilla, soddann stiá qvad samqvæminu soma illa.

Bavdvar qvad þad bickin fie sinn bana finna, oefad nema úrskurde sig ollu minna.

Fyrre skal sá fantur eige á fætur standa, utann skial og hroka hrecke hrinde af fianda.

Hrolfur tiáde audvlst er af orku þinne, sá hinn hriade, sannlega þier má segiast minne.

Stórer þussar stódu á bein med stirdu leife, heimskir þussar hæcka vein i havgna reife.

Grams salbúar gilldum Biarka glader hæla, stim hnúa medur markar manntak þræla.

Billtu

Billtu hveck og **Bavdvars** tale bragnar hæla, þickiu ſmeck um þagnar dale þar um mæla.

Hilmir tiáde homum líd med hófe og gamne, ſamt ad ráde ſefadiſt kíf i Sióla ranne.

Enn þeirra ſkillde brádur bane ef **Bavdvar** egna, ſefadeſt tryllldi herians haue hnikars þegna.

Sætte þannenn Sióle ádur ſagda beima, Kóngs um rannenn þrítur, þráður þrætu reina.

Gooma nidur, ſeglid ſigi at ſundi Oma, ſoma fridar dader drigi drotter fromar.

II^ta Rima.

Spektar akur følur og forn, framt þó viliann ſíni, gietur nú ecke gullhladz norn, gladt med ása víne.

Frómum lundum freyiu táre, fallegt ſkylde vandad, eige giet eg erfe háre, artuglega blandad.

Þvi munu lítt ad þeſſu dáſt, þilſur móens dúna, eigi tekur neirn ad náſt, nirads løgur núna.

Eddu

Eddu skort eg læt i liós, lucku dögunum næge, seint er pad ad sækia hrós, sól er kominn ad æge.

Tiu hef eg tviblindz fley, tínt á blad i vetur, á naumum tíma náms úr pey, nenta eg eige betur.

Undannfarnar tíu tals, tíndar á línu gólfi, ödrum hrósa feriur fals, fátt pær seigia af Hrólfi,

Merkilegt ad minum dóm, minst eg kann ad finna, um Sióla æsku ad Sögunnar róm, samann i liod ad spinna.

Letur Sagna lesa ber, lunde móens stræta, so sem skráð og samsett er, sist kann um ad bæta.

Sonar virdtinn siktast mier, so af rædu hana, Tiggi Hrolfur talinn er tólfti Kóngur Dana.

Sogdum hæler meingid mest, miñing fyrre allda, þó i trúnne preide best pundur óturs giallda.

Stór og merkur Stillir sá, strids orustu harde, so sem ádur sagt er frá, sat i Hleidargardi.

Flester villdu pióna peim, punde kraka sáda, neirn potti eigi nordur i heim, Níflúng jafn til ráda. Mild-

Milldíng prýdde mækt og frægd,
miúk virdínga kiæte, soma breitne sín-
es hægd, sider og lítilæti.

Lucku treysti megne og máttr, mæt-
um unne þiódinn hæverg og góð nam
heidra fátt, hatadi **Þor** og **Odinn**.

Stód so fridur um Fylkirz lond,
fæster vogudu heria, enn Blámenn Kóngs
med bistre hond, bygdir Dana veria.

Hrolfur mesta hafde á vyrdt
holl og Koppum sínum, sem eg tel þó
seige stirdt, sonar i þætte mínum.

Bavdvar tel eg **Biarka** fyrst,
burda menned stæsta, ad ektum **Driífu**
eignadist, og gleck **Hrolfi** næsta.

Hañs vid sídu **Hiallte** sat, **Hug-
prudi** var kiendur, hræddist eige hiorva
at, hvar i fylking stendur.

Storolfur hinn **Sterki** var,
stolltur Kappenn þridie, og **Hrokur
Mikli** heitid bar, hraustur fodurs
nidie.

Haki hinn **Mikli** hælt er reck,
Haddrepill hinn sietti, vid hægre
mund á hallar beck, Hilmer þessa setti.

Svip-

Svipdagur vid sídu Grams, sat ad vinstra bogie, og brædur þeir sem bestann hams, báru i fleina rógie.

Hlírum næstur Haleggur, Hrolfur snare fimti, hiet hiñ sietti Hromundur, herians gnír þá krimti.

Sagder Kappar Sióla Hrólfs, sátu i virding nægre, ei voru runnar ellda kolfs, i þann tíma frægre.

Gramur á lagde gyrndar hug, gód hertíe ad eiga, tærde koste og brendum bug, briótur ofners teiga.

Hilldigolltur hiálmur Grams hiet enn briniann Fenia, Skofnungur i skiallda glams, skruggum hátt nam grenia.

Eitrad gierde eggiar far, alblódugt ad slídra, sá mátte einginn sem þad bar, sára snidil vídra.

Alldrei groa annars má, undann rómu hiolltum, nema leggist lífsteirn á, laufans undann hiolltum.

Hieck hid bitra hlífargrand, hrañar liósi á bande, þennann heirda eg bestann brand, boremi á Isa lande.

Háseti

Haſeti hiet heſtur Grams, hrad-
ur á reſa þilium, eins og flige ſidur
gams, fliótur á breidum ilium.

Ödling hædſt á arme bar, ordar
Seguñar letur, hauk þann nefndur Hau-
brock var, hvítur og fugla beſtur.

Leſa og rita af liſtum Hrolfs,
lióda vinur kiære, míns er eige mælſku
tóls, menter á ſtuttu fære.

Bavdvar átte bifurs glód, brand-
urinn Laufi heiter, beſta vopn i bran-
da flód, beittara hvorium hneitir.

Alog filgdu urners þveing, oft i
ſoknar þaufe, eins var liettur eignar
dreing, og hann hielldi á laufe.

Funa hárs þad filgde meir, fyrer-
búed ad rima, ſierhvor átte flfu freyr,
fiolners hallar brima.

Sadla dhr er ſátu á, Sióla kap-
par ſtinner, all má riett i Eddu ſiá,
ef mig riett til minner.

Dagleg ſkiemtan Dogglings var, og
Dana maktar ſveina, um upſa voll og
úlfa mar, iþrótternar reina.

Lifs hádeyge liet ſo heitt, liſtugum
Stírir Dana, ſem þá hlhrners glanſiñ
greitt, gledur fiſka hana. Þó

Þó mun alltíd vollt og veik, ver-alldar geinge og sæla, er mier sem eg ande i reik, audnu glise ad hæla.

Heims þó skine blídann biort, og bródurlega glotti, einhvers stader er hún svort, ygld og grá i skotti.

Higgenn vinur hennar lauft, hióle skalltu trúa, þó má qvæda þinna raust, þángad skiemtan snúa.

Kóngur gladur og Kappar hanns, klædder raudre skickiu, og allt stórmenne innann lands eru glader vid dryckiu.

Litadest Kóngur lángt um bórd, leitst honum vel á þegna, þar næst hefur þanninn ord, þundur Jarna regna.

Veitstu **Bavdvar** verolld i, valdara sessu neyti, helldur enn þetta hier um bý, Hilmer svarar hinn teiti.

Vel er setenn Vísirs holl, vist má þessu hæla, þó mier nockur þike á spioll, þau kann Gramur mæla.

Ansar **Biarki** eige seint **Adils** Kóngur diarfe, þier fyrer helldur þeigi leynt, þínum favdur arfi.

Torsókt ætla eg Tiggi qvad, tiedan arf ad sækia, Fylkir sá sem fed hefur

þad, fullur er allra klækia.

Grimmur vargur galldra ramur, grid níðingur slægur, limskur kargur lofunarsamur, leidur og peníngadrægur.

Bavdvar seiger besta rád, Budlúng þann ad finna, og vita hvoriu hañ Vísirs nád, vill fyrer strákskap inna.

Hrolfur tier hann herma riett, **Helga** bana fordum, garplegt er ad giallda prett, Gram á Svía stordum.

Hreyste Kiempur hætte á, hiner tiá á móte, reina vilie reisu þá, rigne unda sóte.

Hrolfur bíst med Hundrad mañs, hardfeingasta meinge, og þær dáda hetiur hanns, hollar vel og leinge.

Skraute búenn skarinn reid, skyllder blánka á herdum, enn vid sídu sverdinn breid, sveittu jóra á ferdum.

Geisa látum garpa her, græna um heimdals brúde, hnecker stórum hugamier, herians staupa údi.

EJRIKS fiara Oma straum,
Enn um runninn tíma,
Imu tamann gooma glaum,
Grennir spunninn Ríma.

* ** *
** * **

12ta Riima.

Fordum þótti falleg ment,
Frosta Bát ad smída,
Morgum hefur luckann lient,
Liósa gáfu frída.
Mig þó bidie bragna þiód,
Berlings feriu hræra,
Einginn kann eg listug lióð,
Lunde Gulls ad færa.
Þvi er mier eige þetta hent,
Þundar feriu smída,
Aungva kann eg Eddu ment,
Odar vessinn þrýda.
Best mun þó fyrer beidne Jóns,
Ad blanda Qvásers Sveita,
Mætum runne móens fróns,
Mátta eg eiai neyta.
Af mier hefur óskad þess,
Med eftirleitne spaka,
Ad auka nockur odar vess,
Ut af HROLFJ KRAKA.
Þar sem ádur frosta far,
Flutte ad Oma víde,
Sira EJRJKUR sem ad bar,
Samd og menta þrýde.

Oma staupenn árta og þriú,
Endud skildist vidur,
Hvar mun slíkur hirtast nú,
Hleidolfs dúggu smidur.
Þó ad mín um þagnar mid,
Þundar seriann skride,
Langt er frá eg líkist vid,
Lidugt orda smide.
Sveima lær eg Søgunnar til,
Sigtirs hauka báda,
Hvorninn geingur hródrar spil,
Hamingiann má því ráda.

Sira EJRIKUR soonar dañs, sinn þar ádur felldi, sem Hrolfur reid med hundrad manns, heim i Svía velldi.

Kongs ad auke Kappar 12, kiæner i ieli randa, fundust eige heims um hvólf, hraustare runnar branda.

Budlúng stieg á beisla mar, biortu klæddur stále, enn vid sídu sverdid bar, samed jetna máli.

Skofnungur hiet grimners glód, giord af jetna mále, besta vopn vid branda flód, búed hordu stále.

Ferdast nú sem leidenn lá lista Gramur og meinge, kotbæ litenn Kappar siá, kiæta mun þad dreinge. Bónd-

Bóndinn þegar Budlúng fañ, baud þeim ollum greida, ol og mat sem oska kann, allt skal vel tilreida.

Ódlíng ríkur itrum þá, ansar lunde beima, hefur þú nockur efne á, oss ad veita beina.

Bóndinn qvad og brosde vid, brúnum hleifte sínum, sied hef eg fyrre soddann lid, sitia ad húsum mínum.

Þá mun eg ad Þeingill qvad þar á hætta meiga, blídur stieg af beisla mar, briótur ofners teiga.

Budlúng gieck til bæjar þá, bóndinn leidde Tiggia Hrolfi Kraka hvítings lá, hiá sier baud ad þiggia.

Hvort er bóndi heitid þitt, Hilmir spurde Dana, óvannt nafn er Millding mitt, mig þeir kalla Grana.

Var þá halldinn veitslann gód, vínid gladde recka, skeinkte bóndiñ skála flod, skatnar káter drecka.

Skiemte Grani skotnum þá, skialldann náde þeigia, Kónge þótte kallinn sá, kunna af morgu seigia.

Kappar sniallir krúsar hil, kaskir drecka leinge, so var leiddur sængur

til, Sióle og herlegt meinge.

Þegar vakna þad tilbar, þverra náde gaman, kuldi mikill komenn var kól þá alla samann.

Kappar Hrolfs med kaska lund, klædum ad sier vosdu, niótar hrings um nætur stund, náder engvar hosdu.

Bondinn þá vid Budlúng tier, bítir jotna mála, þínum monnum þiker hier, þrautar kallt i skála.

Þeir sem qvarta um kulda hier, og koma til húsa minna, ei munu þurfa ad ætla sier, Adils Kóng ad finna.

Helld eg rád ad hálfpart lid, heim þú láter snúa, muntu ei betur meiga vid, manns þó hafer grúa.

Þá mun eg ad Þeingill qvad, þínu fylgia ráde, hálfpart lidsins heim i stad, Hilmer senda náde.

Budlúng sialfur og berbar stáls, burtu giorde reisa, þundar lietu þiassa máls, þósadýrinn geisa.

Enn um qvolldid Kappar sia, kotbæ einn á grundu, sama bóndann þeckstu þá, þann sem ádur fundu.

Vel-

Velkomna þá vera bad, vaskur hiorva raftur, hvoriu giegner kallinn qvad, komner eru þid aftur.

Þagnar Gramur og þanninn tier, þaktur handar skafle, þú munt hafa þorna ver, þrautar brogd i tafli.

Gramur skal hier gisting fá, Grani ausar Tiggia, Milldíng ríkur mællte þá, mun eg þad verda þiggia.

Stígur af hestum stolltar þiód, og Stýrir mundar jaka, niótar hríngs um niorva jód, nád og hvilder taka.

Þegar vakna þá til máls, þyrste recka snialla, gillder runnar grímners báls, gátu talad valla.

Kappar sáu kier med vín, kalls i skála standa, þar af dreckur þiódenn fín, þyrster runnar branda.

Grani þá vid Gilfa tier, gádu ad Stillir mætur, þeir hafa lítiñ þrótt i sier, sem þurfa ad drecka um nætur.

Reina munu þýngre þraut, þegar Adils finna, illann hýgg eg orfva gaut, eige gott ad vinna.

Enn sem villde þiódinn þíd, þadann burtu snúa, á var kominn ógna

hríd, einhver má því trúa.

Dvoldu so um daginn þann, dýr-er runnar skiallda, kallinn liet þá qvolla-da vann, kveikia elldinn valda.

Hitann eige þoldu þá, þundar nod-ru bóla, aller stucku ellde frá, utann Kappar Sióla.

Mællte **Grani** hliódt vid **Hrolf**, hlýdtu því eg seige, nitt er rád þid ríd-id 12, reckar fleire eige.

Þetta rádid þocknast Gram, því qvadst munde hlýda, þegar ad morgne Þeingill nam, þadann burtu rída.

Allt þad lid sem efter var, og álma filgdi bender, Herra Kóngur hefdar snar, heim i Danmork sende.

Kóngur og hanns Kappa þiód, káter burtu víkia, biarta prýddi bolverks glód, brióta linna síkia.

Hafdi **Adils** heirt þá fregn, **Hrolf-ur** koma mundi, vid sig kynne vopna regn, vekia hárs á sprunde.

Fylker þá vid fyrda tier, fullur allra klækia, eitthvad **Hrolfur** ætlar sier, ef oss giorir heimsækia.

Þó

Þó hann reine fránann fal'og frækleik Kappa sinna, erindid til vor eiga skal, ef oss giorer sinna.

Efnid vita þottist þá, þrælliñ illsku diarfe, sannlega munde Siole ná, sínum todur arfe.

Villdi því ef verda má, viña Hrolfi dauda, so hann mætte sialfur fá, silfur og gullid rauda.

Enn mig grunar áform hanns illa luckast kunne, nú skal falla fræda danns, fyrst í lióda grunne.

Madast tekur maals uñ fron, mardar streingur luinn, þennann ecke þackar Jon, þar er hinn fyrsti buinn.

13da Riima.

Frosta skeidinn furdu naum, fram skal ítt á sonar mar, Valfødurs af vara straum, verdur eige hladinn par.

Edda sneidir mæt hiá mier, má þar ódann vísdóm fá, higgnum mønnum hentast er, hennar af funde fródleik ná.

Bágt vill gánga lióda leid, læst eg hefia qvæda danns, valla flítur fræda skeid, fram úr nausti þagnar ranns.

Adann skildist eg þar við, ofners torgar lundur dýr, heimann reid med hollda lid, hradt til borgar **Adils** sudr.

Ute um stræte þuste þiód, Þeingils villdu prýde siá, virdar sogdu vopna riód, vænstann manna jordu á.

Hielldu so til hallar nú, hófa dýrenn sporum slá, oll nam skiálfa Yggiar frú, er þeir rída vollenn á.

Ut kom siálfur **Adils** þá, ofurlega gladur var, ugger mig ad illskann slá, under hafe búed þar.

Gramur þá vid garpa qvad, gisting þeim til reidu sie, Tiggia hesta taka bad, tiorgu riódur uppá spie.

Bavdvar næstur Budlúng stód, beittre girdtur unda þiel, hialade vid Hilmers þiód, hestanna þier giætid vel.

Láted toppa læge í, líka toglenn eirum med, giæted svinner glogt ad því, grand þá eckert fáe skied.

Adils

Adils þetta fregnar fliótt, fylltist reide ſtála grer, mællte hann vid meinged hliodt, minum rádum giegne þier.

Hrolfs ef meiged heſtum ná, hegded þvi ſem nú fæ tied, úr þeim ſkierid ollum þá, enniſs ledur og toglinn med.

Látid ſagde laufa grer, lífe naumaſt hallda þá, því nam lofa Þeingils her, þeir munu ſídar laumenn fá.

Ad hallar dirum Hrolfur ſnír, horfenn þegar Adils var, ſá þad giorla ſverda tír, ſiñte hann eige gieſtum par.

Svipdagur vid Segge qvad, ſíſt mun nú á vondu hlie, hofum vier eingenn ord um þad, af oſs hvor ad Kongur ſie.

Græders mællti gloſſa freyr, gack þú Herra eftir mier, ſo ad eige þecke þeir, þig i vorum flocke hier.

Svipdagur i Kappa krans, kaſkur undann gánga ried, Bavdvar filgde beiter brandz, bar hann i rómu kallmanns gied.

Efter gánga adrir þá, eins og fyrre ſkickad var, hvor og einn ſem hermt er frá, hauk á ſínum arme bar.

Hauk

Haukur Sióla holtur var **Hálbrok** nefner Sagann þann, frægd af ollum fuglum bar, fanst ei slíkur heims um rann.

Þurfte eige metast meir, marga vid i þetta sinn, sáust eige sveinar þeir, sem þeim skylldu bióda inn.

Bragnar heim til borgar gá, beittre girdter unda þiel, tálgrafer vid turnenn siá, og torfærur med allskins viel.

Óhægt virdtist ullum stáls, inn ad gánga fyrer hann, Fylkir seigia fullann táls, slærder og nóga hrecke kann.

Adils Kóngur **Svipdag** sá, sem innkiemur á gólfed midt, láttu heira hann nam tiá, hvort er vinur erende þitt.

Mun ei sá sem þyneft mier, Sióle talar med lyndid bist, er i þinu enne ber, augad hefur þú líka mist.

Halurenn ansar Hilmir þá, harla fliótt og þanninn tier, eg vil greidann af þier fá, ádur sem þú lofader mier.

Þessu játa Næsir ried randa briótur þannenn qvad, gánged inn med erugt gied, ottalauft i þennann stad.

Graf

Grafir voru giordar þar, gólfe hallar vídu á, enn so mikid mirkur var, mártu þeir eige Adils siá.

Allt i kringum Hilmirs holl, hvttum reflum tialldad var, búid og sett med bregdinn fuisll, briniad fólk var under þar.

Undann tiolldum þegna þiód, þuste fraṁ á hallar golf, búenn út i branda flód, Budlúng vid og hina 12.

Hrotta magnaſt hrídinn laung harder ſkyllder brotna smátt, glumde múr vid geira saung, gyllter hiálmar hoggner brátt.

Kappar Hrolfs med klóta vond, klufu margann stála freyr, ítum veittu æfe grond, ótal manna felldu þeir.

Reidde Kóngur rogners elld, reckum morgum veitte deyd, urners klýfur fóta felld, fagrar briniur hiorinn sneid.

Skiálfa þótte vidris vfl, vodalegt var geira hregg, margur vard ad missa líf, madur firer Skófnungs egg.

Leid so enn um lánga stund, líður ecki kiende Hrolf, lagade blod úr breidre und, búkar þoktu hallar gólf.

Þegar

Þegar Adils þetta leit, þruteñ vard af heiftar mód, svídur miog i sinnu reit, sier hann falla borgar þiód.

Miog var efter folkid fátt, furdu margur daudur hnie, Adils Kóngur hrópar hátt, hvada látum þetta sie.

Limskufullur Lofdúng tier, liet sem villdi sætta þá, minum vilia móti er, menn ókiendir greida ei fá.

Slídrid aftur stálinn jstinn. stillid allann vopna klid, Hrolfur Kóngur mágur minn, med oss taktu hvíld og frid.

Svipdagur ad sæte snúr, settist nidur fyrstur þar, Hiallte næstur hringa týr, Hugprudi so kiendur var.

Brognum næstur bordid vid Bavdvar sat og Kóngur enn, hagade þvi so hollda lid, Hrolf ei skylldu þeckia menn.

Svarade Adils sie eg þar, sætum illa hagad er, mannvirdingum ongvum ad, atled nú ad fara þier.

Stansar mig qvad þorna þór, þier hafid eige meira lid, helld eg þad sie hætta stór, hvad sem kann ad liggia vid.

Svip-

Svipdagur þá svarade hátt, somde betur Adils hitt, þú bioder Hrolfi bót og sátt, besta er þad ráded mitt.

Læst þú fagna laufa thr, Lofdúng þad ei varast kann, gridnidingur giæfu rír, gyrnest þú ad svíka hann.

Þó vid hofum líted lid, laufa þór vid randa jel, oss mun stidia audnann vid, einhvor kannskie fáe hel.

Fyrdar sídann felldu tal, Fylkir bad ad ræsta holl, bragnar út úr Budlúngs sal, bera nádu líkenn oll.

Fiolde hafde fallid þar, Fylkirs þotte tigninn smád, Adils illa bonded dar, borgad var honum spott og hád.

Millding lætur merkia ei, mislíke sier þetta neitt, huxar Gramur i þagnar þey, þeim skuli sídar launinn veitt.

Fieck þad eige framűqvæmt þó, frá honum giæfann sneida kann, i þá grof sem odrum bió, ofann hrapa skálfur vann.

Vondann enda falsid fær, fordist menn þann illann sid, Herra sinn um hálsinn slær, hefur so laungum vidbord.

Bud-

Budlung tok ad brugga rad,
so brognum giati unned deyd,
har skal nu vid hagnar lad,
protinn standa dverga skeid.

14da Riima.

Dvalins verdur dúggu fram ad hrinda,
gieds af landi máls á mid, mier ef einhvør veitte lid.

Betur skylldu eg bragar sníde vanda, ef jeg hefde á thvi tok, óma giøreft veidinn løk.

Thá adrir feingu Asa miødinn dyra, sem Nggur heim i Asgard bar, eg thar fiærre staddur var.

Bad mig runnur bruna vallar lióma, samann negla frosta far, fyrer sig til skiemtunar.

Dik eg thangad vidris horna blandi, Dana Kongur og Doglings thiód, dráthu menn um borgar slód.

Lángelld mikinn, Lofdúng baud ad kinda, giestunum til gamans thá, gólfe hallar vídu á.

Skiold-

Skiolldúng mællti skilst mier ráð ad fagna, alúðlega ollum þeim, er oss giora ad sækia heim.

Kappar skoann kinda elld i hollu, bera þar á bik og vid, borgad mun þeim ómakid.

Virdar Hrolfs med vopnum jafnann sátu, trigdum Adils treystu lítt, talade hann þó laungum blídt.

Siálfur Adils sat á einum stóle odrumeigenn elldenn vid, og i kring hanns briniad lid.

Hinumeiginn Hrolfur sitia náde, og hanns Kappar út i frá, albriniader Sióla hiá.

Gódir viner giorer so Adils mæla, offogum ei mæla má, megne Ydar og hreyste frá.

Kindid betur Kónguренn Adils sagdi, sie jeg ei gloggt hvar Sikling er, sióner taka ad dapraſt mier.

Kienne eg giorla Kiempur Dana Ríkia, þó ad Ydur volgne vid, veit eg eige flýe þid.

Villde Adils vita glogt med sanne, hvor af ætum Hrolfur var, hann so yrde kiendur par.

Meinte hann ad munde Hrolfur eige, standast kunna elldinn eins, og peir harder runnar fleins.

Audvelldara Adils sier pá hugde, Hrolf ad taka hondum pá, hinum ef mætte peckiast frá.

Fiædar skildu falska meining Sióla og hlifdu Kónge hiálmum med, hann so ongver feingu sied.

Hafde Hrolfur heitid pvi med sanne, ei ad fliá elldsins bál, óttast hvorke járn nie stál.

Visse hann Adils villde raun til gisra, ad bragnar skylldu brenna par badid heitt úr máta var.

Adils Kóngur undann horfa náde, hallar settist veggenn vid, vaxa tók pá elldz neytid.

Prifur Bavdvar par næst einn sem kindti, og fram á logann fleyia vañ, fanturinn par til osku brann.

Svip-

Svipdagur fór so med annann lika, **Hiallti** greip hinn þridia þá þrælnum fleigde bálid á.

Bavdvar mælte baked yckur núna; til þess kominn einginn er, annar betur enn siálfir þier.

Idnir voru þier ádann miog ad kinda, niótid þess sem þid hafid veitt, því ad oss er nógu heitt.

Þordi einginn þegnum hiálp ad veita, itar brunnu aller þar, efter því sem líklegt var.

Hrólfur Kóngur hof so rædu sína, ei skal flýa elldinn hier, yfir hann þó hlaupum vier.

Bálid yfir Búdlúng hlaupa náde, og hanns Kappar aller þá, **Adils** Kónge villdu ná.

Viek sier undann vonurinn illsku diarfe, og so komst á einu tre, út þar hlióp med fiolkinge.

Adils Kóngur **Yrsu** sinna náde, skriftade honum skarlatz ná, skotti og sneipu fieck hann þá.

Drottninginn þar deilde fast á Tiggia, veit eg þad qvad sætann svinn, svikid hefur þu Fodur minn.

Sídann villtu Son minn láta deyda, fyrer honum qvad fallda brú, fenu giorir ad hallda þú.

Allra bragda eg skal samt vid leita, ad Fylkir náe fenu af þier, fáer þú skom̃ sem maklegt er.

Ecke mun eg Adils Kóngur sagde, aftur koma i augsýn þeim, eda giallda brendann seim.

Talid skildu Trodann hrings og Sióle, Nrsa gieck á Fylkirs fund, fagnar Hrolfur menia grund.

Drottning fieck til diggvann svein med prýdi, þennann itum þióna liet, þesse madur Vøggur hiet.

Kesiu briótur qvadde Hrolf med sóma, þessi Kraki þike mier, þunnleitur hann Vøggur tier.

Brosande þá Budlúng ansa náde, nockud muntu nadda grer, i nafnfestina giefa mier.

Ei

Ei qvadst **Voggur** aud nie penıng hafa, Skiolldúng mællte skylldt er þá, skuli giefa er meira á.

Budlúng átte biartann hring af gulle annar slíkur ei fannst þar, Edalsteinum settur var.

Ræser gaf honum rínar liómann biarta, þackar **Voggur** þetta þing, þáde gladur nodru bíng.

Gramur sá hann gladdest miog vid þetta, **litlu verdur** (Vísir qvad), **Voggur feiginn** sie jeg þad.

Innte **Voggur** Ydar skal eg hefna, lífs ef audnast leingur mier, láteſt þú fyrer monnum hier.

Bauga runnar biuggust þá til náda, óhrædder med ollu þar, i herberge Dróttníngar.

Voggur bad þá vareigd á sier hafa, Kongurinn leggur kapp þar á, ad koma yckur lífe frá.

Gollt einn mikinn Gramur blótad hafde, med fiolkínge magnadann, má ei nockur sigra hann.

Má vel skie hann munne enn qvad Sióle, sneipu þá hann fyrri sieck, frá oss þegar ádann gieck.

Efter þetta itar sofna hugdu, breste heirde Budlúngs lid, borgenn tók ad skiálfa vid.

Í því bile inn á gólfid vendi, gollturinn so geise stór, greniande um húsid fór.

Hrolfur Kóngur hund einn stórann átte, grimmur miog vid geira þrá, **Garmur** hiet ad nafne sá.

Þegnar honum þegar á gólfid etia hardann adgang hofdu þeir, hundurinn þó særest meir.

Bavdvar sá ad sigrar hundinn mæde, þvert um galltar hrigginn hió, hvorge bítur **Laufinn** þó.

Rackinn greip i galltar eirad hægra, kinnena ofann ad kiafte reif, kialkinn tómur efter bleif.

Gollturenn þá i gólfid hverfa náde, sást hann eige sídann þar, sigradur med ollu var.

Kóngur

Kóngur Adils kominn var med bragna, og i húsid ellde slá, ætludu menn ad brenna þá.

Bavdvar tier þá bálid leit hañ qvikna soddann daude illur er, ef vier skulum brenna hier.

Miklu helldur munda eg kiósa vilia, bana fá i branda slag, enn brendur verda hier i dag.

Þike mier rád á þilinn upp ad hlaupa, og hallar veggnum hrinda frá, hættum til ef vinnast má.

Odlíng mællti ósca ráð er þetta, þilenn brutu itar oll, út so komust þeir úr holl.

Bragnar líta briniad fólk um stræte, Adils Kóngur og oll hanns þiód er kominn med grimdar mód.

Aukast tok þa odda jelid dimma, bregdur sverdum beggia þiod, buinn er eg med þennann od.

15da Riima.

Hef eg i sinne hætti breita hlies fyrir glóda mætann lund, máls af inne hródre hreita hønum bióda eina stund.

Gyrnist øldinn giørdar støkur gaman i máta þeckast er, þegar á qvølldinn vaxa vøkur vísenn láta skiemta sier.

Mitt þar audi mærdar flaustur máls i lande brostid stód, orustu hádi herenn traustur; huie fyrer brande Adils biód.

Kiempur Dana brandi beittu, Budlúng framur sínde lid, morgum bana manne veittu, miog voru ramer hilldi vid.

Herians lióma Hrolfur reiddi, hetiann besta ongvu kveid, meidir skióma margann deydde, menn og hesta hiorenn sneid.

Haukurenn snar frá hollu vende, hyrt nam kvaka fuglenn sá, Haabrock þar sinn Herra kiende, handlegg Kraka settist á.

Sídann lætur sem hann villde, sigre hrósa feingnum þar, Bavdvar

mætur

mætur meining ſkilde, málma glóſar runnur ſnar.

Hef eg á grun ad hann nam ſkrafa, haukurenn mæte ſeige þier, eitthvad mune unned hafa, af þvi kiæte mikla ber.

Eirn var madur i hollu heima, hauka ſkilldi geima ſá, i loftid gladur giæter ſeima, gieck og villde ſkoda þá.

Sorg nam aukaſt ſviftiſt gaman, ſá hann dauda liggia þar, Adils hauka alla ſamann, af þvi kauda ſútenn ſkar.

Þegar ad bragde briótur ſkiallda, Budlúng iinna giorde frá, Hrolfs þvi ſagde hauka vallda, hvorge finna ſlíka má.

Hvarf eg frá þar holldar ſtriða, hnieg i kiſe borgar þiod, fólkid þá um frónid vída, fátt med life efter ſtod.

Jtar mættu æfetióne, einginn gietur hefnt ſín þar, enn er hætti orſva ſóne, Adils tetur horfid var.

Sagt er lídir frelſe feinge, ſkeina klid ſo endad var, Ódlíng bídur Adils meinge, þllu grid er lifde þar.

Heim til borgar **Hrolfur** vende,
hofdínglegur og menta snar,
ongrar sorgar olldinn kiende,
unnenn sigur i stríde var.

Bavdvar gieck ad maktar manne,
móens fitia sagdi grer,
á hverium beck i Hilmers ranne,
Herra sitia vilie þier.

Kóngs i sæte sagde Gramur,
sitia skylldi og þanninn tier,
Bavdvar mætur sóma samur,
seggurinn gillde næstur mier.

Hrolfur setst i sæted Tiggia,
so hanns mæter Kappar 12,
veitslu besta virdar þiggia,
vínid kiæter minnes gólf.

Adils bió med illu lyndi,
eige villde i hollu gá,
huxar þó i hyriar vinde,
hollda skyllde líf'á.

Hialiti tier vid Tiggia sveina,
tokum mæta fáka heim,
þiki mier qvad meider fleina,
mál vier giætum snart ad þeim.

Eirn þá madur út nam ganga,
Bdlings sveirn ad þetta var,
inn kom hradur eidir spánga,
eige seirn i mále par.

Sá

Sá mun valla frettum fresta, finnur Tiggia og gaf þad svar, seiger hañ alla Siklings hesta, særda liggia úte þar.

Gramur tier med giedi hreinu giordann skada ei syrgia má, þetta fer hier flest ad einu, Fylker qvad og brosse þá.

Drottning gieck i Doglings hollu, dýrann qvadde arfa sinn, fagnar reck og fólke sniollu, tyrda gladde snótinn svinn.

Eider mætur móens sitia, menia hilldi fagna ried, hiá sier lætur sídann sitia seggurinn gillde prýde med.

Lauka brú hin lindess þída, liúfust tier vid Kongenn þá, síst er nú qvad slioded fríða, fagnad þier sem vera á.

Ecke skalltu sætann sagde son miñ leinge dvelia hier, á morgun hallda burt ad bragde, búenn er helia annars þier.

Sikling er ad safna lide, um sió og land qvad menia brú, atlar þier í odda klide, æfegrand ad vinna nú.

Ugg-

Ugger mig ad Ydar gipta, orke meir enn vondſka hanns, vidur þig þó vilie ſkifta, vopna freyr i hiorva dañs.

Menia norn vid mætann Tiggia, mællte þá med linde greitt, hier er Horn ſem þú ſkallt þiggia, þvílíkt má ei finnaſt neitt.

Fullt er þad med gullid góda, giet eg hier ei nockru líkt, ſætann tier vid Sikling þioda, ſómer þier ad eiga ſlíkt.

Raudann hríng af rínar ellde, reckurenn víſe gief eg þier, ſoddann þíng ei ſieſt um vellde, Svíagrís ad nafni er.

Þennann hríng eg tók frá Tiggia, trúi eg ei finne þvílíkann, móens hríng nam Millding þiggia, módur ſinne þacka vann.

Gull og fe þeim geyra runne, giorde velia Drottníng þá, móens bed ei meinged kunne, morkum telia jordu á.

Bavdvar þáde báru lióma, Budlúng af med ſæmd og prís, þacka náde þundur ſkioma, þeim er gaf honum mundar ís.

Fram

Fram liet leida flióded þída, fáka 12 i einum krans, gargans heida grundinn þída, gaf þá Hrólfi og monnum hanns.

Beisla mar sem Budlúng hlítur, bestann tiáde olldinn þann, alkteins var og haukur hvítur, hiort á láde sigra kann.

Vallde bæde vopn og hesta, virdum Tiggia snotenn blíd, god herklædi og gripina besta, garpar þiggia auds hiá hlýd.

Hringa gná ad Hrolfur frette, hvort þad se ei meira var, sem haun á med eiguar riette, enn útbýtt sie af henne þar.

Þetta fe er miklu meira, mællte kraka sáda guá, enn þad fie sem eidir geira, á ad taka Könge hiá.

Hafa þier og mátma meidur miklar frægder aukest nú, feingid kierinn fremd og heidur, fiárens nægd og linna brú.

Búed Ydar best sem meiged, brinu skrídist aller menn, því er midur ad þier eigid, orfva hríd fyrer hondum senn.

Efter

Efter það sem eg vil greina, Öðling mætur lyndiss hýr, biost á stað með sína sveina, soðla lætur hósa dýr.

Mintest hír við módur sína, mikinn trega snotinn bar, erfva týr og audar lína, ástsamlega skildu þar.

Hilmir reið með horska bragna, heim á veg sem greint er fyr, litars skeið við lautir þagnar, lendi treg í grýdar byr.

16da Ríma.

Fals skal hræra feriu enn, fram úr nausti lióða, kvædinn næra aftur enn, ef það læra villdu menn.

Giöre eg inna þídre þiód, þátt af HROLFI KRAKA, Sögunna tvinna samann í lióð, sú er vinna þeige góð.

Berlings skeið við bodnar sund, brotna fyrri náde, Hrolfur reið með hyra lund, heim á leið um yggiar sprund.

Gilfi sier á gauta frú, gullhring einn og sagde, lángt mun þier og það er

er mín trú, þikia hier so einum nú.

Sier af hende seiger spil, Siólf gullhring tæke, i gotúna rende unnar il, og honum sende gamans til.

Kiempur Dana vorumst vier, vondann hring ad taka, sá vill bana brúgga mier, birde grana er lagdi hier.

Hann mun eiga hellst i stad, hindra reisu vora, gargans teiga geimer qvad, garpar meiga varast þad.

Lundar geira lofúdu því, lester jólners skrúda, þar næst heira hardamn gný, her nam keira lands um bý.

Oteliande illsku lid, ad þeim giorde stefna, fúser randa fremia klid, fátt má standa slíku vid.

Herem tryllti þesse þá, þakte landsens grunder járn vid hillde báru blá, biarta skylldi liómar á.

Í þeim flocke þegnar þar, þecktu Adils gamla, hár á skrocke hlífar bar, hilldar rocke klædbur var.

Líder blása ludra i, leikur jord á þrœde, fákar mása miog af því, mœdder rása fróns um bý. Þess-

Þesser rída efter ótt, ansa **Bavdvar** náde, vid skulum bída virda sliótt, vid þá strída einka skiótt.

Villdi eg ættu eflaust fá, erendiss korn med riettu, ádur enn hættu odda þrá, so itar mættu seigia frá.

Gofugur náde Gilfe dýr, Gullhorn sitt ad taka, i gotuna sáde Hilmir hýr, her á láde þángad snýr.

Lagde víða liómann frá, lands um býgd og stræte, efter rída itar þá, er hid frída gullid siá.

Ad því gáde olldenn lítt, efter **Hrolfi** ad sækia, samann á láde safnast títt, silfrid nádu gyrnast frídt.

Osampiker urdu þá, af því nodru bóle, ad sier hnicker hvor sem má, heimskir gicker flugust á.

Reidur bidur randagrer, recka þessu ad hætta, betra er Ydur Budlúng tier, bragna vidur, strída hier.

Sú mun vídar heims um hvólf, hrópleg sognum fara, ad þeir rída undann 12, ei vid strída þored **Hrolf**.

Aung-

Aungvu giegna itar þar, eige lietuſt heira, reide megna Ræſer bar, rika þegna ávítar.

Adils tetur ólmaſt nær, undann hernum þeiſte, reid ſem gietur illſku ær, eſſid hvetur lemur og ſlær.

Greinum frá i giedinu hreirn, Gilſi Dana Rikia, giorde ſiã hvar **Adils** eirn, ellte þá til digda ſeirn.

Sinne hende Hilmer af, hringiſt tók hinn væna, hiors þann bender gullſkord gaf, i gotuna rende jotna ſkraf.

Ofners bínginn **Adils** ſá, eſſid ſtodva nádi, qvadſt nú hringinn þeckia þá, þann Drottníginn tók ſier frá.

Mællti hinn lióte meider brands, maklegt þiki mier vera, ad jeg hlióti ofners krañs, ei ſo nióte **Hrolfur** hanns.

Gramur vende giarda mar, gagnvart nodru bóle, ſpiót i hende bófinn bar, baug á rende hringſens þar.

Drfva týr þá áfram laut, ad ſier kippa villde, **Hrolfur** ſnýr ad geira

J gaut

gaut, giæfann rír hanns **Adils** þraut.

Hilmir reidde hiorenn blá, hondum tveim af megne, illa meidde **Adils** þá, Endann sneidde krikum frá.

Sigthrs eisu eggenn skar, allann stiel af Kónge, arma hneysu **Adils** bar, illa reisu feck hann þar.

Hrolfur bidur Þeingil þá, þeirre sneipu ad hallda, sísn var Ydur fordum á, Þeina bidur mig ad siá.

Kienna meigid **Kraka** hier, Kóngenn Dana Ríkia, heims um veige hvar þú fer, helld jeg eige mark á þier.

Adils mæddu meinleg fár, makleg var sú sneypa, tídum blæddu unda ár, aungver græddu þvílík sár.

Hilmir snar vid hrotta fund, hringnum aftur náde, skilde þar vid skióma þund, Skiolldúng var med reida lund.

Flestallt lid sem filgdi reck, fyrdar drepa nádu, i odda klid so ákaft gieck, einginn grid nie vægder feck.

Burtu

Burtu rída þegnar þeir, þar við **Adils** skildu, æ med qvídanu efter þreir, alldrei sídann fundust meir.

Dag þann allann dreinger ótt, dhrer rída nádu, **Grana** kall þeir fundu fliótt, fretta small þá spurde skiótt.

Hvort so geinged hefde þeim, hañ sem ádur sagde, þar næst feinged sæmd og seim, sigrad meinged vídt um heim.

Briniu eina bíd eg þier, bóndinn qvad vid Tiggia, skiolldinn hreina halurinn tier, Hirdir sleina þigg af mier.

Kát nam spialla Kiempann frid, qvadst ei vopn hanns þiggia, þvílik valla þiena lid, þau má kalla fárlegt smid.

Grana þotti Gilsi sier, giora smán i slíku, helldur liótt hann bragdid ber, bistist ótt og þanninn tier.

Vel hagfelldur varst ei nú, Vísir þier i slíku, eitthvad velldur er mín trú, eflaust gielldur siálfur þú.

Er mín hyggia einhvorn tíd, yderast muner þessa, villt ei þiggia vopneñ frid, vís er Tiggia hefndenn stríd.

Bóndinn var med bræde snid, baud þeim ongvann greida, Tigge snar og tiguar lid, tesia þar ei leingi vid.

Burtu rída bragnar þá, bóndann qvoddu eige, heiftenn stríd i huganum lá, horfenn blída var þeim frá.

Bavdvar hier sem giet eg greint, giorde stadar nema, reckurinn tier vid Ræser leynt, rád kom mier i huga seint.

Vier hofum ádann víst til sanns, vorum neytad sigre, og forsmádum eider brands, ecke þádum greidann hanns.

Millding ríke mællte þá, mun þad Odinn vera, kvalanna dýki komenn frá, kallz i líke oft sier brá.

Illa skaftur augad ber, eitt i sínum hause, eirn þá raftur randa tier, rídum aftur þángad vier.

Hilmir snar sem hradast má, heim nam aftur rída, bóndann þar ei bragnar siá, bærinn var og horfinn þá.

Millding snír og hetiur hanns, heim i Dana Ríki, frægdenn skír af sleiger brands, fretteſt dýr um álfur lands.

Mun

Mun eg ei leingur mærdar skra, meir ad sinne teigia, seint mier geingur Sóguna a, svidris seingur byda maa.

17da Ríma.

Fram skal renna fiólners skeid i Ifálu vindi, vidris hreisa vana blandi, være nockur áhlídande.

Adur brant eg austra far og eiddist Ríma, i Danavellde sat med sóma, Sikling prýddur hefd og blóma.

Bavdvar qvad þad besta rád ad Budlúng gillde, sæte um kyrt i sínu vellde, so þeir ecke strídid hiellde.

Upp frá þessu ottast jeg kvad eidir geira, ad þier mumud meider yra, miklum sigri hiedann af stýra.

Ódling qvad þvi audnann ráda ollu munde, enn eige sá hinn illi standa, er þess stóur tilgietande.

Ansar Biarki eg hefe sagt þier ætlan mína, eflaust færdu eider steina,

einhvorn tíma þetta ad reina.

Leid so fram um lánga stund ad Lofdúng prúde, oyfa drífu eige háde, allt var kyrt á Dana láde.

Kóngar marger Skiolldúng skírum skatta gulldu, vonda menn med vopnum felldu, vid hann leinge trigder hielldu.

Hiet einn þeirra **Hiorvardur** sem hermir Saga, sistir **Hrolfs** nam Sióli eiga, seggium veitte nodru teiga.

Olík **Hrolfi** í allann máta audar giefne, vestra qvenna verri enn jafni, var hún kollud **Skulld** ad nafne.

Vid Budlúng eittsinn brikenn mælti báru ellda, af því ber eg ángrid kallda, vier eigum **Hrolfi** skatt ad giallda.

Eige skalltu upp frá þessu eidir spióta, under Kóngur Hilmers heita, bæfir ofs eige so ad breita.

Má ofs eins og morgum odrum Milldíng tiáde, Vísir hefur so vaska lide, vinnur eingenn þá í stride.

Ltilmenne þiki mier þú qvad þorna fryggia, fyrst eg giore þig á þad eggia

ia, eflauſt ſkal til rádinn leggia.

Hvor veit nema málma meidur meige ſigraſt, unneſt hefur eittſhvad fræg-ra, ei mun ſeirna verda hægra.

Eitthvad velldur Odlíng ſitur ætld heima, viſt mun hafa ſigur og ſoma, ſagdi vífed digda tóma.

Þó ſkióma freyr ſie ſkylldur mier Þad ſkal ei hlífa, ſigraſt mun fyrer utañ efa, eg ſkal þar til rádinn giefa.

Vid ſkulum ſenda bodſkap brátt þeim Budlúng millda, árenn þriú ad Þundur ſkiallda, þig um líde ſkatt ad giallda.

Efter lidinn árenn þeſſe eider geira, ſkióma runne ſkulum vid færa, ſkattinn rietta ſagde kiæra.

Bædi ſídann bref og menn til Budlúngs ſende, Kóngenn hitta runnar randa, ríkann qvoddu geimer landa.

Báru þennann bodſkap fram med bragde klóku, tignar giæddur giede ríku Gilfe nádi játa ſlíku.

Enn á medann ad sier safna audgrund náde, allshättudu illsku lide, óvinnande hiors i klide.

Drottníng þessu leyna liet med limsku æde, so eingenn madur á Ödlíngs láde, um þad tegund fregna náde.

Mengrund lætur magna seid og mikla kinge, so i rómu felldann feinge, fleina thr og landsins meinge.

Alfakins þad vísid var med vondsku tryllda, þess hlaut blídur bendir skiallda, bródir hennar eirn ad giallda.

I Hleidargardi Hilmir sat med hefd og prýde, síst ad þessum svikum gáde, sannast nú þad **Grani** spádi.

Skorte ei i Skiolldúngs hollu skiemtann væna, daglega med sína sveina, sund og tafl hann giorde reina.

Enn sem **Skulld** var albúinn med ita snialla, bió sig heimann bauga þella, bródur sinn so mætte fella.

Hielldu so til Hleidargards med hópinn þræla kyrtla brú ad kvellde Jóla, komenn var til hallar Sióla.

Reck-

Reckar sídann reistu tiolld á rogners qvendi, ságud öll med svofners sande, sáust eige slík á lande.

Paug voru bæde biort og laung med búning hreinann, allra handa vefnad vænann, veglegt perl og farfa grænann.

Lofdúng visse frægdar fullur fátt af slíku, hellst um peinkte hefd ólaka, holldum býtte mundar jaka.

Búid hafde vopna vidur veitslu góda, so hanns lof og fremdinn frída fretteſt út um heimenn vída.

Nær fannst enginn Níflúng jafn til nockra dáda, alla ment sem mann skal prída, mællt er bære lundur skída.

Er pad sagt ad alldrei hafe um æfi sína, veitta godunum virding ueina, vitsku prýddur hendir fleina.

Hier næst seiger **Hiallti** geinge **Hugarprwdi**, hollu frá á fogru láde, fridlu sína hitta náde.

Tiolldenn Skulldar tigenn lítur tiorgu riódur, enn hann gaf sig eige vidur auds hiá giefne lagdist nidur.

Þá leigid hafde litla stund hiá lauka þollu, á fætur spratt med æde illu, og so spurde stna fridlu.

Tvo hvort villde tvk ellefta tvinna lína, helldurenn eirn sem eg vil greina, áttrædann qvad lundur fleina?

Tvk elleftann tel eg betri tiáde fridla, hvad munu eikur ofners palla, eiga vilia gamla kalla.

Þeirra orda þú skallt giallda þegnenn inner, gieck ad vlfe geirá spenner, giordi byta Nefid af henne.

Upp frá þessu Eider sagde unnar mána, fáer hygg eg Falldalína flugiest á um prhde þína.

Vondslega hefur þú vid mig breitt og verr enn illa, svarade Eikinn svofners palla, soddann dæme finnast valla.

Ei má nú vid ollu siá qvad orfva vidur, vopn sín þrifur málma meidur, med þad gieck i burtu reidur.

Heim

Heim til borgar halurinn veik frá hringa þellu, þá var kringum Þeingils hollu, þokid allt med fólke sniollu.

Heimdallz brúdur hristist vid af harke stóru, i midium hernum merke báru, málud oll af gulle kláru.

Sier hann nú ad síst er frítt hiá seggia tiolldum, garpurinn þeinkte giædd-ur snilldum, ad greina þetta Konge milldum.

Hiallti gieck i hollu þá og Hilm-er qvedur, veik ad Kónge makrar madur, mællte þannenn halurinn gladur.

Herra Kóngur vakna vid qvad vop-na spenner, her er kominn ad hollu þin-ne, hentar ei vier sitium inne.

Giet eg aukist gullid lítt og griper dýrer, vid skattinn þann sem **Skulld** þier færer, skrimners mællti raddar tærir.

Henne filgir **Hiorvardur** med hópinn tryllda, ei mun hyggia Eidir skiallda, Ydur leingur skatt ad giallda.

Hiallti bad þá heitord sín med hreyste efna, fliúm ei þar fleinar rofna

fag-

fagrar briniur látum klofna.

Bilum ei ad beita geir vid hauga linde, verium frídann fleigir randa frægstann Herra Nordurlanda.

Launum honum vopnenn væt og virding mæta, ofs hefur giort med æru peita, eidir talade góens reita.

Látum þetta lída ſveit um londinn fregna, ad Vlfer hafe ſo vaſka bragna, vidris ellda flugid magna.

Stucku á fætur ſtolltar menn og ſtálid benda, brinium ſkríddust briótar randa, búner vel i hlífum ſtanda.

Hlióp á fætur **Hromundur** hiñ **Hardi** kiendur, **Hrolfur** annar hríngalundur, herians kunne rióda tundur.

Svipdagur er ſeggium næſt í Sogunne taldur, **Hvitſerkur** hanns hýre milldur, hrehſte madur og Kappe gilldur.

Brodir þeirra **Beigalldi** ſá beitte geire, **Harddrepill** og **Haki** hinn **Stoore**, hrauſtare hverium ſtála þóre.

Hinn

Hinn áttunde **Hæleggur** ad heite greindur, **Sterki Dettur** stíside rendur, **Storulfur** hinn mikle kiendur.

Hinn ellefti **Hiallti** var sá **Hugarprwdi**, tólfti **Bavdvar** tignar fride, tiorgu vidur kiærn i stridi.

Ódling siálfur uppstód þá med ongvann qvida, dreckum fyrst og giorum ofs glada, Gilfi tier med vitsku hrada.

Seiged **Skulld** ad Doglings drótt sig drecke káta, ádur enn skodum skattiñ mæta, skir qvad runnur orma stræta.

Frette Drottníng oll þaug ord sem Ódling tiáde, inte hún þá og andvarpade, er ad slíkum mikill skadi.

So fanst mikid seggia drótt um Siklings prýde, sierhvor madur á Lofdungs láde, liúfann Herra prísa náde.

Lat eg hvylast loodens val um liitinn tiima, hvorge i burtu iau skal sveima, i sagnarlandi dveliast heima.

18da Riima.

Fals

Fals skal láta fley af stad, fliódinn tát ef hlyda, freyu gráta grer mig bad, gillings bát ad smída.

Breittann skylldi efna ód, ef hann villdi læra, seima hillde og seggia þióð, sónar gillde færa.

Veiter tregt um virsku land, vís um frekt ad breita, dofnar spekt enn hodnar bland, bøgulegt má heita.

Dvínar mátt vid mærdar slag, mansavngs þátt ad greina, vandann hátt þó veikt sie lag, verdur brátt ad reina.

Maals um hlid þar liet eg liósk, liodinn vidur þreyia, Ræfers lid til rómu biósk, ríta klid ad heyia.

Fylker hir á fætur spratt, frægdeñ skír haun prýdde, hringa tír med hiartad gladt, hlífum dýr sig skrýdde.

Øldenn þeiste út af holl, orku treyste leinge, merkinn reiste vídt um voll, valid hreyste meinge.

Hollu hiá á græinne grund, geyra stiá þar hádu, bragnar þá um bifurs sprund

sprund, **Bavdvar** sía ei nádu.

Daudur hyggur Hilmir nú, hiors sie Yggur kiære, eda triggur týrs á trú, tekinn hriggur være.

Grams frá tiolldum geisar lid, glymur i skiolldum recka, brognum voldum baud ei grid, blies af kolldum ecka.

Bregdur skióma borgar lid, blies i tóma sikla, bediann oma bisast vid, byriadest romann mikla.

Hrolfur reid i Fylking fram, fyrda sneid um velldi, margur beid þar skióta skam, skotnum deyd hann selldi.

Skiolldúng snar vid skióma þar, skofnúng bar i hende, allt eins var og elldingar, áfram, hvar sem rende.

Afram vedur likt sem lión, lands menn gledur fróma, valkost hledur vídt um fron, vænum medur skióma.

Kappar hanns vid fleina flód, fram i krans þar rída, ullar brands med golners glód, grua manns þeir snída.

Hiallti

Hiallti tier vid hollda þá, hiálma grer hinn fríde, allmorg er nú briniañ blá, hroſtinn hier i ſtríde.

Hiálmar góder hoggner ſenn, hníginn þiód med naudir, marger froder frægdar menn, ſlióta i blodi rauder.

Holldar ſpenna hiallta nad, heiftinn brenna náde, ſliótlega renna fylking ad, frægdar menn á láde.

Lofdúng berſt i laufa þrá, leinge verſt med prýdi, margur ſkierſt þar eggium á, olldinn ferſt i ſtríde.

Hiorvard þá og horvar brands Biorn einn ſiá i kífe, Sióla hiá og ſeggium hanns, ſagt er fáum hlífe.

Hiorvards þiód med hrommum ſlær, hrunde blód um dreinge, benia flód i bellte nær, Budlúngs ód þad meinge.

Dogling frída dýred ver, drepur líd um velldi, illann qvída olldinn ber, ángred ſtrída hrellde.

Hilmers drótt nam hrockva vid, hallaſt fliótt á þegna, fiell ſo ótt med

æde

ede lid, undrum þótte giegna.

Hernum frá i hiorva þey, **Hiallti** þá hinn **Prwdi**, **Bavdvar** sá hiá seggium ei, sorgar þrá hann lúdi.

Hvad mun vallda hýr þá tier, Hyrder Skiallda fródur, orustu hallda ei vill hier, oturs giallda riódur.

Orva grer ei ámæl þú, Odlíng tier hinn ríki, einginn er á yggiar frú, yckar hier hanns líke.

Hiallti rann til hallar þá, hús eitt fann ad bragde, **Bavdvar** vann þar sídann siá, situr hann og þagde.

Þorna sveiger þdur qvad, þá vid fleiger skída, mier er treige þýngstur þad, þú villt eige strída.

Orustu helldur Herra þinn, hanns er felldur lídur, hvoriu velldur hlýre minn, hárs ei elldur snídur.

Ef þú fer i odda þrá, ei med mier ad bragde, brádlega hier skalt brenna þá, bauga grer só sagde.

Þier munud lída last og spie, landsum vída geima, þinn ad strída Þeingill

gill fie, enn þú skuler bída heima.

Upp nam standa þegninn þá, þúng um anda stinur, við meidir randa mællte sá, móens landa hlinur.

Sóma giæddur sagde þá, sárum mæddur púnum, ei er eg hræddur hiors i þrá, hlífum klæddur mínum.

Hef eg ei nú um æfi enn, odda flúid messu, þó að hafe snúed ótal meñ, ef þú trúer þessu.

Giftíng há og gofuga mægd, Gilfa á eg þacka, orma lá og aura nægd, eidir tiáer stacka.

Vil eg því feigenn veria brátt, vaskann fleyer sverda, enn mier seiger þánkinn þrátt, þad mune eigi verda.

Mundum vier i vopna þvig, vinna hier þá alla, hefdud þier ei hindrad mig, hiálma grer nam þialla.

Helid stránga Kappinn qvad, Kóngs því fánga lídir, síðann gánga orustu að, ullar þvánga frídir.

Sverd med æda itar brautt, undir blada virda, eingiñ qvæda

þacke

þacke þatt, þrytur rædann stirda.

19da Riima.

Endir feck þar frædadans, fyrr i þagnar inne, Bavdvar gieck til bardagans, búenn reidu sinne.

Skifte þá so skiótt um strid, skal þad greint i óde, brognum frá i brandahríd, Biornenn hvarf hinn góde.

Þángad til sem greinir greitt, grim á vopna þinge, audar bil gat eige heitt, orkad fyr med kinge.

Sest hún þá á seid hiallinn, sveif ad myrkrid hrennum, tofra gná med trollskap sinn, tínde ótal mennum.

Elder þá vid laufa fund, lánga mæde kienna, þar næst siá um græna grund, gollt einn mikinn renna.

Ørfvar drifu ótal senn, af hanns vonda búke, daudir blífu Dogltings men, dors i hvossu siúke,

Bavdvar reidde bifurs glód, bragna ótal fellde, halurinn eidde Hiör-

vards þiód, haus af morgum skiell-di.

Dínu linna þollur þá, þakenn Sigthrs fellde, hugde vinna mest sem má, medann lífe hielldi.

Riddarinn beste randir skar, rídur fylking giegnum, háa kieste halur-inn þar, hlod af daudum þegnum.

Halurinn nhtur hiors i klid, hollde-um leyfde elle, alldrei þrhtur illskú lid, ótal margt þó fielle.

Þike mier driúgur þesse her, þá nam **Bavdvar** spialla, illsku múgur alldrei þver, er þad siálfrádt valla.

Fiolga naudir fleins qvad ver, frídum vopna hlinum, segger dauder shnist mier, sæke ad ofs med hinum.

Þad má heita þrautenn strid, þundur taladi bauga, bágt mun veita Budlúngs lid, ad beriast hier vid drau-ga.

Hier þó meige Doglings drótt, daprar naudir finna, hofum vier eige afl nie þrótt, illsku þiód ad vinna.

Sie

Sie jeg nú þann hiá seggium ei,
sem mig eggia náde, hvad mun hann
vid hiorfa þey, hafast ad á láde.

Hier er sá hann **Hiallti** qvad,
hvorn þú villdir finna, allir siá nú itar
þad, eg hefe nóg ad vinna.

Hiálmur minn er hoggvenn smátt,
hier med briniann frída, eirnenn finn eg
múka mátt, margar undir svída.

Hiorvards odd skal hlífa síst,
huxum gott til vista, þvi i qvodld sem
veit eg víst, **valholl** fáum gista.

Bavdvar svinnur svara ried,
seggium þannenn tiáde, **tiiusinnum** og
tvisvar med, Tirfingz iel eg háde.

Brognum morgum bana veitt, í
branda jelunum þraungvum, þussum korg-
um þar med eidt, og þokad mier fyrer
aungvum.

Fordum Gram eg físte á, finna
Adils skyllde, þúnga nam og þiáning
fá, þrællinn pretta gilldi.

Þó var eige þrautinn sú, þessu
samjafnande, flest eg seige fallid nú

fólk i voru lande.

Adann fann eg hiors i hrid Hiorvard Kong á láde, og vid hann um eina tíd, odda jelid háde.

Laufa briótur lag mier gaf, leingi þess eg kiende, hond og fót eg honum af, hió med benia vende.

Øxl med sídu egginn blá, af honum líka rende, i hogge strídu hió eg þá, halurinn dauda kiende.

Þannenn brá vid bauga þund, blies vid hátt af mæde, og so lá um litla stund, líkt sem sofna nædi.

Afturgeinginn gaurinn er, grimmur i jele randa, madur einginn megnar hier, móti þessum fianda.

Oss á móte eg hefe grun, eidir taladi seima, Odinn lióte illur mun, ógnarlegur sveima.

Kynni eg hann hiá seggiuu siá, sagde halurinn gillde, svikara þann i sverda þrá, sundur kreysta skilldi.

Talinu hættu tignar menn tóku so ad strída, þúngum mættu þrautum enn, þegnum under svída.

Kóng-

Kóngurinn bardist kiærn vid dør, klyfur **Hiorvards** meinge, uhtur vardist bauga bor, bædi vel og leinge.

Holldar gillder hríng um slá, hirder nodru kletta, bófar tryllder þeinktu þá Þeingil lífe fletta.

Skatnar siá i skióma hríd, **Skulld** var komenn hin leida, audargná sinn illaun líd, eggiade Kóng ad deyda.

Þegar hún sier ad hetiur hanns, honum fiærre standa, safnast herenn samann i krans, og sóktu ad runne branda.

Bavdvar sára súr þá bar, sorgar spenntur línum, hetiann klár ei kunne þar, Kónge ad silgia sínum.

So var lióma lægers grier, liúft med honum ad deigia, sem i blóma sínum hier, Siola hiá ad þreigia.

Siklíngs þiódenn sár og stríd, so var deydd i kífe, ad efter stód af Ódlíngs líd, eige neirn med lífe.

Nema blíder niotar stáls, Níflúngs kappar snialler, þundar fríder þiassa máls, þo voru særder aller.

Hárs á mey þad hiorva regn, hrædilega geingur, kunne eige mannlegr megn, mæta þessu leingur.

Galldra

Galldra hrsdinn gieck so á, med grimmu hesstar æde, sirdar blíder siellu þá, slatir loks af mæde.

Fylkir siálfur og fremdar lid fiell i þessu stríde, seima álfur Sogguna vid, so er skilinn med þrýde.

Hiorvards þiód vid darra dans, drepenn lá i kíse, so ester stód af illsku sanns, eige neirn med líse.

Taka riede resla grund, ríke Kóngsins fróma, enn sú glede slutta stund, stód med litinn sóma.

Brædur hrader Bavdvars tveir, bragna daudann fretta, hesndu glader Peingils þeir þundar linna stietta.

Vøggur efnde vel sín heit, virdum fylgia náde, reckar stesna sinne sveit, samann á Dana láde.

Illsku Vise óvart senn, ad þeir giordu stesna, dráþu i kíse drósar menn, og Døglings allvel hefna.

Aptur Ríkid ullar brands, unnu so i stríde, Kóngsens lik og hølldu hanns, heyia þeir med þrýde.

Vopnenn gódu þar hiá þeim, þegnar lietu standa, sídann þiódinn helldur heim, hvør til sinna landa.

Qved eg búinn KRAKA hátt, kominn er bragur á enda, felli eg lúinn þennann þátt, þar skal Rímann lenda.

Halers Stietta Bar mig bad, Berlings seing ad mála, sendi eg þetta Sogu blad, sidugum runne stála.
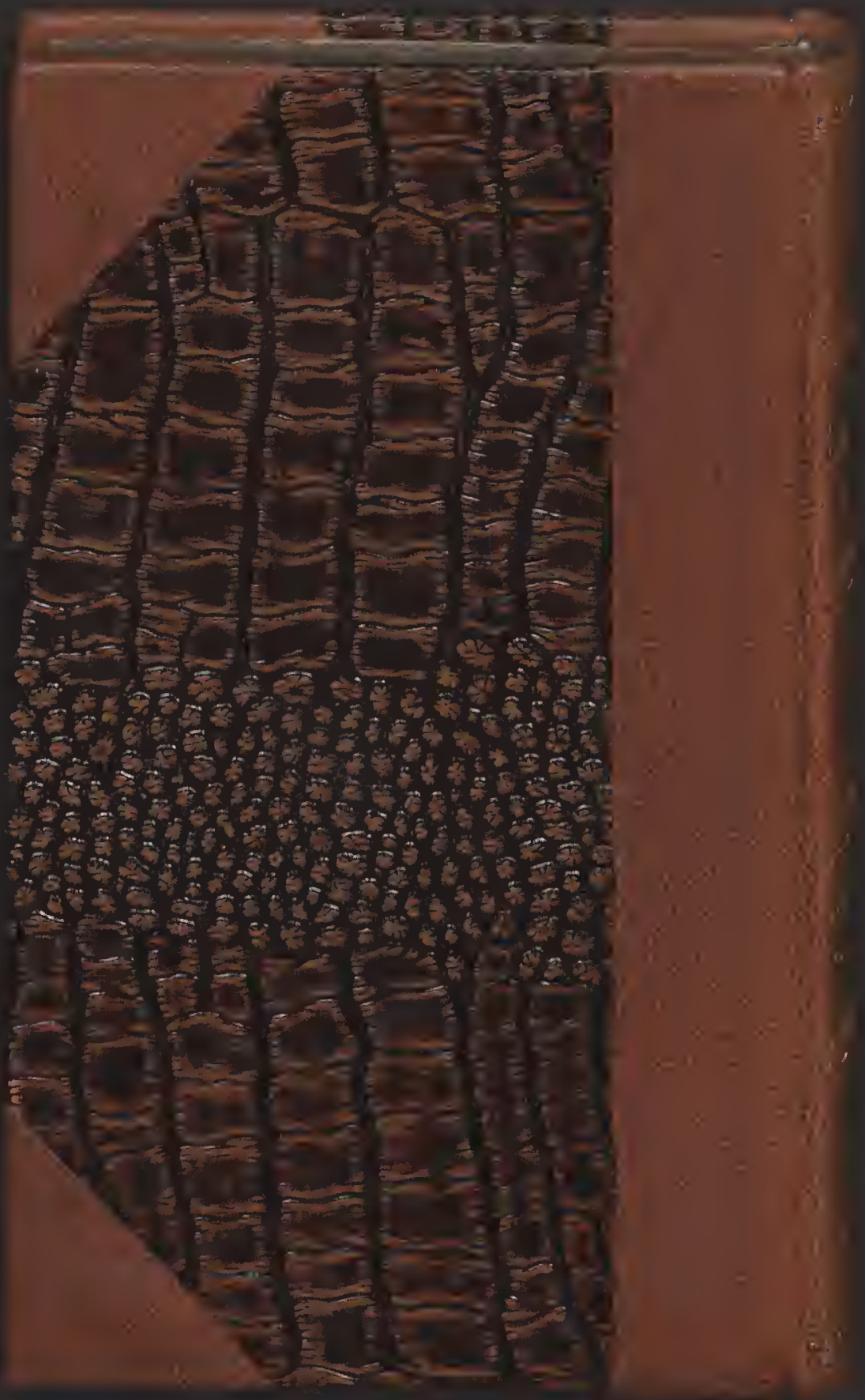
Þorvallds riira þundar bland, þañiñ liña hliítur, Hleidolfs dyra hind vid land, hrodrar smidurinn brytur.